

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

37 Ο Άόρατος Άνθρωπος

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ Ο Έλληνας
υπεράνθρωπος

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 1952

Ἡ Τίγρη καὶ ὁ Νάνος

ΜΕΣΑ στὴ ζούγκλα τῆς Ἀφρικής, σ' ἓνα ξέφωτο ἀνάμεσα στὴν πυκνὴ θλάστησι, εἶναι στημένες μερικὲς σκηνές. Μιά φωτιά εἶναι ἀναμμένη μπροστά στὶς σκηνές κι' ἓνα ἐλαφάκι, περασμένο σὲ μιὰ ἐύλινη σούθλα, σιγοψήνεται σκορπίζοντας γύρω ὀρεκτικὲς εὐωδίες.

Ένας νάνος, ὁ περίφημος Κοντοστούπης, ὁ... δειλότερος ἥρωας ὅλων τῶν ἐποχῶν, γυρίζει ἀργὰ τὴ σούθλα, ἐνῶ ξερογλείφεται μὲ ἀπληστία.

— Μεζές, ἔ; λέει στὸν Τσιπιτσιπί, ἓνα τεράκι μὲ ράμφος πουλιοῦ, ποῦ εἶναι καθισμένος

σὲ μιὰ πέτρα κοντά του. Ψητὸ ἐλαφάκι! Τὸ φανταζόσουν, μωρὲ Τσιπιτσιπί, πὼς θάτρωγες μιὰ μέρα ἓνα τόσο διαλεχτὸ μεζέ; Πέφτουν τὰ σάλια μου!

Ὁ Τσιπιτσιπί ἀνοίγοκλείνει τὸ στόμα του κοροϊδευτικὰ καὶ τὰ ματάκια του σπιθίζουν μὲ πονηρία. Ξέρει πόσο ψεύτης εἶναι ὁ Κοντοστούπης ὅταν ἀρχίζει νὰ μιλάει γιὰ τὰ κατορθώματά του καὶ τὸν προκαλεῖ:

— Γιατί, δηλαδή, ἐσὺ ἔχεις ξαναφάει ψητὸ ἐλαφάκι;

— Ἐγώ; φωνάζει ὁ νάνος σταματώντας τὸ γύρισμα τῆς σούθλας. Ἐλαφάκι; Ξεχνᾷς, παλιότεράκι, πὼς ἡ ζούγκλα κι' ἐγὼ εἴμαστε τὸ ἴδιον πρᾶμα; Ὅχι μόνο ἐλαφάκι, ἀλλὰ

καί... έλεφαντάκι ψητό έχω φάει! Μάλιστα! Καί... θά σοῦ πῶ κάτι πού δέν τῶχω ξαναπῇ σέ κανένα! "Έχω φάει καί ...τίγρη ψητή! "

— Τίγρη!, κάνει ὁ Τσιπιτοίπι σαρκαστικά. Χά, χά, χά!

— Τίγρη, ναι! γρυλλίζει ἄγρια ὁ νάνος. "Ἦμουν πεινασμένος καί τριγύριζα μόνος καί ἄοπλος μέσα στή ζούγκλα. Ξαφνικά, μιὰ τίγρη προβάλλει πίσω ἀπό ἕνα θάμνο κι' ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μου δείχνοντάς μου τὰ δόντια της γιὰ νὰ μέ φοβίσῃ τάχα! Νά φοβήσῃ τὸν Κοντοστούπη! "Εγώ, χωρίς νὰ χάσω τὴν ψυχραιμία μου, τὴν ἀφήνω νὰ πλησιάσῃ. «Στὴν ἀναθροχιά καλὸ καί τὸ χαλάζι!, εἶπα μέσα μου. Πεινασμένος εἶμαι. Γιατὶ νὰ μὴν δοκιμάσω καί κρέας τίγρης;» "Εται κι' ἔγινε. Μὲ μιὰ ἐκτίναξι πού θά τὴν ζήλευαν ἀκόμα κι' οἱ "Υπεράνθρωποι κι' ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ρίχνομαι πάνω στὸ θηρίο καί τὸ ἀρπάζω ἀπὸ τὸ λαιμό...

Μὰ ὁ Τσιπιτοίπι δέν τὸν ἀκούει πιά. Τὰ μάτια του, γεμάτα ξαφνικὸ τρόπο, εἶναι καρφωμένα σὲ κάτι πίσω ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη.

Μιὰ πελώρια τίγρη ἔχει θγῆ πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο καί προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τοῦ νάνου δείχνοντας τὰ δόντια της. Φτάνει πίσω ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη καί κυττάζει μιὰ τὸ νάνο, μιὰ τὸ ψητό καί μιὰ τὸν Τσιπιτοίπι, σὰν νὰ μὴν ξέρη ποιὸν νὰ φάῃ πρῶτο!

Τὰ μέλη τοῦ Τσιπιτοίπι ἔ-

χουν παραλύσει ἀπὸ τὸν τρόμο. Θέλει νὰ φωνάξῃ καί νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια, μὰ τὸ ράμφος τοῦ ἀνοιγοκλείνει χωρὶς νὰ θγαίνῃ κανένας ἦχος ἀπὸ μέσα τοῦ καί τὰ πόδια τοῦ δέν ὑπακούουν!

Ὁ Κοντοστούπης, ἀνύποπτος, συνεχίζει τὴν ἀφήγησί του.

— "Αρπάζω τὸ θηρίο ἀπὸ τὸ λαιμὸ καί τὸ πνίγω στὸ πῖ καί φῖ! Τὸ ψήνω ἔπειτα καί σὲ διαβεβαιῶ, Τσιπιτοίπι, ὅτι τὸ κρέας τῆς τίγρης ἦταν νοστιμώτατο!

Ἡ τίγρη πίσω ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη ξεφυσάει καί ἡ ζεστή ἀνάσα της χαϊδεύει τὸ σθέρκο τοῦ νάνου.

Ὁ Κοντοστούπης ζαρώνει τὰ φρύδια του. Σίγουρα, εἶναι ὁ Ντάνυ, ὁ Κεραυνός, ὁ μικρὸς Γυιὸς τοῦ "Υπεράνθρωπου, πού τοῦ ἀρέσει νὰ τὸν πειράζῃ.

— Κεραυνέ!, μουρμουρίζει χωρίς νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του. "Αφσέ με ἤσυχο!

Ἡ τίγρη, ἐρεθισμένη ἀπὸ τὴ μυρουδιά τοῦ ψητοῦ, ἀφήνει ἕνα ὑπόκοφο γρύλλισμα:

— Γρρρρρρρ!

— Κεραυνέ! "Ξαναλέει ὁ Κοντοστούπης. "Αφσε τίς σαχλαμάρες! Δὲ μέ φοβίζεις ἐμένα μὲ κάτι τέτοια!

Γυρίζει τὸ κεφάλι του, θρίσκέται φάτσα μὲ φάτσα μὲ τὴν τίγρη καί ἡ καρδιά του χοροπηδάει καί κλωτσάει τρελλὰ μέσα στὸ στήθος του σὰν ἀγριεμένο μούλαρι!

— Πέθανα!, ξεφωνίζει.

Ὁ Τσιπιτοίπι, ξαναθρίσκει

τῇ χρῆσι τῶν ποδιῶν του, καὶ μ' ἓνα τεράστιο πῆδημα πετάγεται πάνω σ' ἓνα γειτονικό δέντρο.

Ὁ Κοντοστούπης μένει μαρμαρωμένος στὴ θέσι του καὶ κλείνει τὰ μάτια του, περιμένοντας μοιρολατρικά νὰ τὸν φάῃ ἡ τίγρη!

Τὸ θηρίο ὅμως τὸν περιφρονεῖ.

Μ' ἓνα σάλτο περνάει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, ἀρπάζει τὸ ψητὸ ἐλαφάκι μαζί μὲ τὴ σούβλα καὶ χάνεται ἀνάμεσα στοὺς θάμνους!

Ὁ Κοντοστούπης ἐξακολουθεῖ νὰ περιμένῃ ἀσάλευτος καὶ μὲ τὰ μάτια κλειστά, τρέμοντας καὶ μουρμουρίζοντας προσευχές.

Ὁ Τσιπιτοῖπ προσγειώνεται κοντὰ του πηδώντας ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ τοῦ λέει κοροϊδευτικά:

— Μὴ λιποθυμήσης, Κοντοστούπη! Μὴ φοβάσαι! "Εφυγε τὸ θηρίο!

Ὁ νάνος ἀνοίγει τὸ ἓνα του μάτι, θεοβιώνεται πῶς ἡ τίγρη ἔχει φύγει καὶ ἀνοίγει καὶ τ' ἄλλο.

— "Εφυγε, ἔ; λέει φουσκώνοντας καμαρωτὰ τὸ στήθος του. Χμ! Μὲ φοβήθηκε καὶ τῷ θαλε στὰ πόδια!... Κατὰ ποῦ πῆγε, Τσιπιτοῖπ; Κατὰ ποῦ πῆγε νὰ τὴν κυνηγήσω;

— Νάτο!, φωνάζει ὁ Τσιπιτοῖπ γιὰ νὰ τὸν πειράξῃ. "Ερχεται πάλι!

— "Ε... ἔ... ἔρχεται; τραυλίζει ὁ Κοντοστούπης. Πεθαίνω!

Καὶ πέφτει λιπόθυμος!

Ὁ "Αόρατος

ΙΟ πέρα ὁ "Υπεράνθρωπος, ἡ γυναίκα του "Ελσα, ὁ γυιὸς τους Κεραυνός, ἡ κόρη τους ἡ "Αστραπή κι' ὁ ξακουστός "Ελληνας "Υπεράνθρωπος "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ μεγαλοφυῆ ἐγκέφαλο καὶ τὸ ἀτρόμητο θάρρος, περπατοῦν μέσα στὴ ζούγκλα.

Ἡ ἐπίσκεψίς τους αὐτὴ στὴ ζούγκλα τῆς "Αφρικῆς δὲν εἶναι τυχαία. Δὲν ἦρθαν ἀπλῶς γιὰ νὰ περάσουν μερικὲς εὐχάριστες μέρες ἐκεῖ. Ἦρθαν, προσπαθώντας νὰ βροῦν τὰ ἔχνη τοῦ σατανικοῦ Δόκτορος Φάουστ καὶ τὸν τρομερῶν συνεργατῶν του Σατούρ καὶ Σατούρνας τῶν Μαύρων "Υπεράνθρώπων τοῦ Κακοῦ, ποὺ εἶναι οἱ πιὸ θανάσιμοι ἐχθροὶ τῆς "Ανθρωπότητος!

Ἀνάμεσα στὸν "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ τοὺς "Υπεράνθρώπους ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά καὶ τὸν Δόκτορα Φάουστ καὶ τοὺς Μαύρους "Υπεράνθρώπους ἀπὸ τὴν ἄλλη, διεξάγεται ἓνας σκληρὸς, ἀδυσώπητος καὶ ἐξοντωτικὸς πόλεμος! Ἀπὸ τὸν πόλεμο αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἐλευθερία τῶν ἀνθρώπων ὁλόκληρης τῆς γῆς!

— Οἱ συσκευές μου, λέει ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ποὺ εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐφευρέτης τοῦ κόσμου, δείχνουν ὅτι ὁ Δόκτωρ Φάουστ πρέπει νὰ θρίσκει ἀκάπου ἐδῶ γύρω! Φαίνεται ὅμως ὅτι ἔχει ἀντιληφθῇ τὴν παρουσία μας καὶ ἀπομό-

νωσε με κάποιον τρόπο τα «ατομικά» μηχανήματά του, γιατί τα όργανά μου έπαψαν ξαφνικά να φανερώνουν την ύπαρξη «ατομικών» συσκευών εδώ κοντά!! Νομίζω ότι... Ντιάνα! Τό νού σου!

Μιά ομάδα από μεγάλα λιοντάρια ξεπηδούν ξαφνικά μέσα από τη θλάσση και όρμουν εναντίον των φίλων μας!

Τό πρώτο απ' αυτά ρίχνεται πάνω στην 'Αστραπή και τό κορίτσι με τό λυγρό και όμορφο κορμί και την έκπληκτική δύναμη κυλιέται μαζί του χάμω!

“Ένα άλλο χυμάει εναντίον της “Ελσας, μά ό Κεραυνός θρίσκειται μ' ένα πήδημα μπροστά στη μητέρα του και, με μία συντριπτική γροθιά, τσακίζει στά δυό τό κεφάλι του θηρίου!

Τήν ίδια στιγμή, ό ‘Υπεράνθρωπος άρπάζει δυό άλλα λιοντάρια από τις χαίτες και χτυπάει τά κεφάλια τους τόνα με τόλλο με τόση δύναμη, ώστε τά θηρία πέφτουν νεκρά με τά κεφάλια πολτοποιημένα!

‘Ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο δέχεται την έπίθεσι ενός άλλου λιονταριού, που με τά σαγόνια του όρθάνοιχτα πηδάει έπάνω του. Με μία άστραπιαία κίνησι, ό “Ελληνας τραβάει τό πιστόλι του.

Τό πιστόλι αυτό είναι παρά ξενο. “Έχει τρεις σκανδάλες. ‘Η μία τυφλώνει τους αντίπαλους του ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ή άλλη τους ρίχνει άναίσθητους

— Πέθανα! ξεφωνίζει ό δύστυχος Κοντοστούπης.

για πολλές ώρες και ή τρίτη τους διαλύει, χτυπώντας τους με μία τρομακτικά διασπαστική «άτομική» ενέργεια.

‘Ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο τραβάει την τρίτη σκανδάλη. Τό λιοντάρι γίνεται άμέσως σκόνη και σκορπίζεται γύρω.

Μέ αγωνία στην ψυχή, ό “Ελληνας γυρίζει προς την ‘Αστραπή, την Ντιάνα, για την όποια νοιώθει μία βαθειά και αγνή αγάπη!

Μά ή ‘Αστραπή έχει κιόλας άπαλλαγή από τον αντίπαλό της, συνθλίβοντας και έξοντώνοντας τό λιοντάρι με μία λαβή ζίου - ζίτσου!

Με τό πιστόλι του, ό ‘Ε λ

Γ κ ρ έ κ ο σκοτώνει γοργά και τὰ υπόλοιπα λιοντάρια και γυρίζει στὸν Ὑπεράνθρωπο:

— Αὐτὴ ἡ ἐπιθεσι ἦταν παρὰ ξηνη, λέει. Εἶχα προσέξει ὅτι στὴν περιοχὴ αὐτὴ τὰ λιοντάρια εἶναι πολὺ σπάνια. Πῶς, λοιπόν, μαζεύτηκαν τόσα λιοντάρια γιὰ νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν;

“Ενα κοροϊδευτικό, σατανικό γέλιο ἀντηχεῖ ξαφνικά:

— Χό, χό, χό, χό!... Χό, χό, χό, χό!... Χό, χό, χό, χό!... Χό, χό, χό, χό!...

“Ο Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο κι’ οἱ Ὑπεράνθρωποι ἀνασκιρτοῦν ξαφνιασμένοι και κατάπληκτοι και κυττάζονται σαστισμένοι.

Εἶναι τὸ γέλιο τοῦ Δόκτορος Φάουστ, τοῦ μεγαλοφυοῦς ἀρχιεγκληματία, τοῦ πιὸ τρομεροῦ ἐχθροῦ τῆς ἀνθρωπότητος!

Προέρχεται ἀπὸ κάπου ἀνά μεσὰ τους, ἀπὸ τὸν ἄδειο ἀέρα, ἀπὸ τὸ κενό!

Προέρχεται ἀπὸ τὸν ἀέρα, ἀκριβῶς ἀνάμεσα στὸν Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο και στὴν Ἀστραπή! Ποῦ εἶναι ὁμως ὁ Δόκτωρ Φάουστ;

— Χό, χό, χό, χό!..., κάνει πάλι τὸ σατανικό γέλιο. Τὰ λιοντάρια ἦταν μιὰ δική μου ἐκπληξι, γιὰ νὰ σᾶς τρομάξω λιγάκι! Τὰ τσαμενάκια μου! Κυττᾶτε γύρω γιὰ νὰ με δῆτε, ἔ; Χό, χό, χό, χό! Δὲν πρόκειται νὰ με δῆτε και μὴν κουράζεστε τὰ μάτια σας! Εἶμαι ἄόρατος! Ναί! Ἀ ό ρ α τ ο ς. Χό, χό, χό, χό, χό!...

Ἡ ἐκπληξι τῶν Ὑπεράνθρώπων

και τοῦ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε γιὰ μερικές στιγμὲς μένουν ἐμδρόντητοι και σιωπηλοί.

“Ο ἄόρατος Δόκτωρ Φάουστ συνεχίζει:

— Δὲν μπορεῖτε νὰ με δῆτε, Ὑπεράνθρωποι! Αὐτὴ τὴ φορὰ σὲ ξεπέρασα σὲ ἐφευρετικότητα και μεγαλοφυΐα, Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο. Βρῆκα τὸν τρόπο νὰ κάνω ἄορατο ὄχι μόνο τὸ σῶμα μου, ἀλλὰ και ὅλα τὰ ἀντικείμενα ποῦ τὸ ἀγγίζουν! Καί μπορῶ, ὅποτε θέλω, νὰ κάνω πάλι τὸ κορμί μου ὄρατό! Κυττάξτε!

Μέσα στὸν ἄδειο ἀέρα, σὲ ἀπόστασι ἑνὸς μέτρου ἀπὸ τὸν Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, μιὰ μορφὴ ἀρχίζει νὰ σχηματίζεται: Εἶναι ἕνας μικρὸς ἄνθρωπος γέρος μὲ μεγάλο κεφάλι και γυαλιὰ στὰ μάτια. Τὸ πρόσωπό του ἔχει μιὰ ἐκφρασι κακίας και σατανικότητος. Εἶναι ὁ τρομερὸς Δόκτωρ Φάουστ!

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει.

Καί, πρὶν προλάβῃ νὰ κινηθῇ κανεὶς, χάνεται πάλι! Ἡ φωνὴ του ἀκούγεται τώρα ἀπὸ ἕνα ἄλλο σημεῖο, λίγα μέτρα πρὸς τὰ δεξιὰ!

— Θὰ μπορούσα, λέει ὁ σατανικός Φάουστ, νὰ σᾶς χτυπήσω ὅλους μὲ τὸ ὄπλο μου και νὰ σᾶς ρίξω ἀνάίσθητους. Δὲν τὸ κάνω ὁμως, γιατί σᾶς ἐπιφυλάσσω κάτι πρωτοφανές! Ἐτοιμάζω ἕνα ὄπλο ποῦ ὁμοίό του δὲν ἔχει ξαναδῆ ὁ κόσμος! Ὅταν θὰ εἶναι ἔτοιμο, θὰ πάθετε κάτι ποῦ ἰσοδυναμεῖ μὲ θάνατο! Χό, χό, χό, χό!.

‘Ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο στρέφει τὸ πιστόλι του πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη τῆς «ἀτομικῆς» ἐνεργείας.

Μὰ ὁ Δόκτωρ Φάουστ ἐξακολουθεῖ νὰ γελάει:

— Χό, χό, χό, χό!

Τὸ ἀπαίσιο γέλιο του ξεμακραίνει σιγά - σιγά καὶ σβήνει.

Οἱ ἥρωές μας γυρίζουν στὴν κατασκήνωσί τους μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, γεμάτοι κακὰ προαισθήματα. ‘Η ‘Αστραπή ρίχνει πότε - πότε κρυφές ματιές στὸν ἀγαπημένο της ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, πού τὸ μέτωπό του εἶναι ζαρωμένο ἀπὸ τὶς σκέψεις.

«Θὰ κατορθώσω ἄραγε νὰ ἀντιμετώπισω αὐτὴ τὴ φορά τὸν Δόκτορα Φάουστ; σκέπτεται τὸ κορίτσι. Ποιὸς θὰ νικήσῃ τώρα, ὁ ἀτρόμητος ‘Ελληνας ἢ ὁ ἀόρατος Φάουστ; Πῶς ὅμως μπορεῖ νὰ νικήσῃ κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο, ὅταν δὲν τὸν βλέπει; ‘Ο Θεὸς νὰ θάλῃ τὸ χέρι του!»

Φτάνουν στὴν κατασκήνωσι καὶ βρίσκουν τὸν Τσιπιτοίπ νὰ δὶνῃ χαστούκια στὸν Κοντοστούπη, προσπαθώντας νὰ τὸν ξελιποθυμήσῃ.

‘Ενῶ οἱ ἄλλοι σκύβουν πάνω στὸν ἀναίσθητο νάνο, ὁ ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο λέει σιγανὰ στὸν ‘Υπεράνθρωπο:

— Πρέπει νὰ ἐξαφανισθῶ, ‘Υπεράνθρωπε! Θὰ ἀποσυρθῶ μέσα στὴ ζούγκλα, θὰ κρυφτῶ γιὰ νὰ μὴν μπορέσῃ νὰ με θρῇ ὁ Δόκτωρ Φάουστ καὶ θὰ προσπαθίσω νὰ θρῶ κά-

ποιον τρόπο γιὰ νὰ τὸν ἀντιμετωπίσω! Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικά. ‘Αν μείνω ἐδῶ, θὰ παρακολουθήσῃ ἴσως τὰ πειράματά μου καὶ — ἀόρατος ὅπως εἶναι — δὲ θὰ μ’ ἀφήσῃ νὰ προχωρήσω τὶς μελέτες μου!...

Χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κα νένας ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὁ ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο μπαίνει στὴ σκηνή του, θγαίνει πάλι κρατώντας μιὰ μεγάλη θαλίτσα καὶ ἀπογειώνεται μ’ ἕνα πηδημα.

Πετώντας χαμηλὰ μὲ τὴ βοηθία μιᾶς μικρῆς συσκευῆς πού εἶναι κρεμασμένη στὴν πλάτη του, χάνεται ἀνάμεσα στὰ δένδρα τῆς ζούγκλας...

Πιόνια Σκακιού!

ΚΟΝΤΟΣΤΟΥ-

ΠΗΣ ἀνοίγει τὰ μάτια του. Βλέπει τοὺς φίλους του σκυμμένους μὲ ἀγωνία πάνω του, βλέπει τὸν Τσιπιτοίπ καὶ θυμάται ὅσα συνέβησαν.

Κατακόκκινος ἀπὸ ντροπὴ σηκώνεται ὀρθιος.

— Κοντοστούπη, λέει ὁ Κεραυνός, τί σ’ ἔκανε καὶ λιποθύμησες;

— ‘Ε; κάνει ὁ νάνος μὲ ἀπορία τάχα. Ποιὸς λιποθύμησε; ‘Εγώ; Δὲν εἴλωσα καλὰ μοῦ φαίνεται, Κεραυνέ!... Κοιμόμουν, κύριέ μου, κοιμόμουν! Δικαίωμά μου δὲν εἶναι παρακαλῶ; Ἐάπλωσα νὰ πάρω ἕναν... ὑπνάκο καὶ σεῖς τὸ κάνατε ἀνατολικὸ ζήτημα! Δὲν εἴμαστε καλὰ!

— Μά τί ακριβῶς συνέβη; ρωτάει ἡ Ἀστραπή.

Ὁ Κοντοστούπης μαλακῶνει κάπως. Ἔχει ἰδιαίτερη ἀδυναμία καὶ συμπάθεια στὴν Ντιάνα. Τὴν ἀγαπάει κρυφά, μολονότι δὲν ἔχει ἐξομολογηθῇ ποτὲ τὸν ἔρωτά του οὔτε στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του! Καταλαβαίνει ὁ καημένος ὁ νάνος ὅτι στὴν Ἀστραπή, τὴν ὁμορφὴν, χαριτωμένην, ἀγγελικὴ κόρη τοῦ Ὑπεράνθρωπου, δὲν ταιριάζει ἕνας ἀσχημος καὶ δειλὸς νάνος σὰν αὐτόν, ἀλλὰ ἕνα ὁμορφο παλληκάρι ἕνας προστάτης τοῦ κόσμου σὰν τὸν Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο !

— Ἐψηνά τὸ ἐλαφάκι Ντιάνα, ἀπαντᾷ ὁ Κοντοστούπης. Καὶ κουβέντιαζα μὲ τὸν

Τσιπιτσιπ λέγοντάς του πῶς κάποτε εἶχα σκοτώσει καὶ εἶχα... φάει μιὰ τίγρη...

Ὁ Κεραυνὸς ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ πῇ κάτι κοροϊδευτικὸ, μὰ ἡ Ἀστραπή— πού μὲ κόπο συγκρατεῖ τὰ γέλια — τὸν σκουντάει μὲ τὸν ἀγκῶνα της καὶ τὸν κάνει νὰ σωπάσῃ.

— Λοιπόν; λέει τὸ κορίτσι.

— Λοιπόν, ἀπαντᾷ ὁ νάνος, ξαφνικὰ ἔρχεται μιὰ τίγρη καὶ κάνει πίσω ἀπὸ τὸ σθέρκο μου «γρρρρ!» Ἐγὼ γυρίζω τότε ἀπτόμα μὲ τὴ γροθιά σηκωμένη καὶ ἡ τίγρη τῶβαλε στὰ πόδια τρομαγμένη! Ἐπειτα, ἐάπλωσα χάμω γιὰ νὰ κοιμηθῶ λιγάκι! Εἶστε ἱκανοποιημένοι τώρα;

Ὁ Τσιπιτσιπ θάζει τὰ γέλια.

— Καὶ τὸ ἐλαφάκι; ρωτάει κοροϊδευτικὰ. Πῶς χάθηκε τὸ ἐλαφάκι, Κοντοστούπη;

Ὁ νάνος, πού δὲν περίμενε μιὰ τέτοια ἐρώτησι, ξεροκαταπίνει μὲ ἀμηχανία.

— Ἐ; κάνει. Τὸ ἐλαφάκι; Ξέρω γὼ τί ἔγινε τὸ ἐλαφάκι; Ἡ τὸ ἔφαγες ἐσύ, παλιοτερατάκι ἢ τρόμαξε μπροστὰ στὴν τίγρη καί.. τὸ ἔβαλε κι' αὐτὸ στὰ πόδια!

Ξεσποῦν ὅλοι τους τώρα σὲ ἀκράτητα γέλια.

— Κοντοστούπη!, λέει αὐστηρὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος. Τί ἀνοησίες εἶναι αὐτές; Περπατᾷνε ποτὲ σφαγμένα καὶ ψημένα ἐλάφια;

Ὁ Κοντοστούπης γίνεται κατακόκκινος σὰν ντομάτα. Τὸ πείσμα του ὅμως εἶναι μεγάλο καὶ θέλει νὰ περισώσει

Τὸ πρῶτο λιοντάρι χυμαί ἐναντίον τῆς Ἀστραπῆς

μέ κάθε τρόπο το γόητρό του.

— Ξέρω γώ; μουρμουρίζει γκρινιαρικά. Μπορεί και νά περπατάνε! Πώς τὸ ξέρεις ἐσὺ ὅτι δὲν περπατάνε; "Ε; Μπορεί καὶ νά περπατάνε! Γιατί νά μὴν περπατάνε; Γοῦστο τους θά γίνουμε; Δικαιωμά τους εἶναι... Παναγίτσα μου! "Αγιοι Πάντες! Χάνομαι!....

Τὰ μάτια τοῦ Κοντοστούπη εἶναι καρφωμένα, γεμάτα ἀπερίγραπτο τρόμο, σ' ἓνα σημείο πρὸς τὰ δεξιὰ, πίσω ἀπὸ τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὸν Κεραυνό.

—Πε... πεθαίνω!, τραυλίζει. Ἡ καρ... καρδούλα μου!

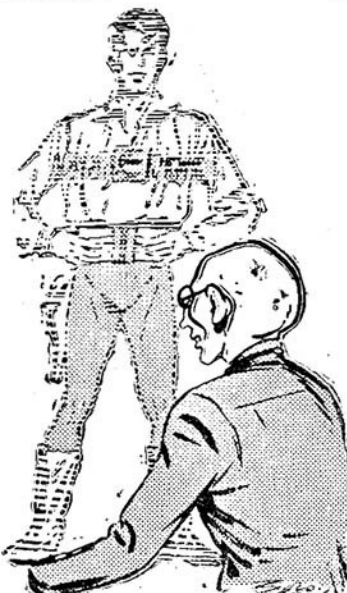
Οἱ φίλοι του γυρίζουν καὶ ἀντικρύζουν πάλι τὸν... Δόκτωρ Φάουστ!

Ὁ σατανικὸς γέρος ἔχει ἔνα πιστόλι στὸ χέρι καὶ τὰ μάτια του σπιθίζουν διαβολικά.

— Ἐπιτέλους!, λέει. Ἦρθε ἡ ὥρα σας, Ὑπεράνθρωποι! Χό, χό, χό, χό! Βλέπετε αὐτὸ τὰ πιστόλι; Εἶναι τὸ πιὸ πρωτότυπο καὶ διασκεδαστικὸ πιστόλι τοῦ κόσμου! Κυττάξτε τί μπορεῖ νά κάνη!

Πρὶν οἱ Ὑπεράνθρωποι προλάβουν νά κινηθοῦν ἐναντίον του, ὁ Δόκτωρ Φάουστ πιέζει τὴν σκανδάλη, μὲ τὴν κἀνη στραμμένη πρὸς τὸν Κοντοστούπη.

Ὁ νάνος ἀφήνει μιὰ μακρόσυρτη κραυγὴ πόνου καὶ τρόμου. Τὸ σῶμα του κλονίζεται κι' ἔπειτα ἀρχίζει νά μικραίνει, νά μικραίνει, νά μικραίνει, ὥσπου, σὲ μερικὲς

Ὁ Ἐλ Γκρέκο ἀρχισε νά χάνεται πάλι!

στιγμές, γίνεται μιὰ μικροσκοπικὴ κούκλα, πού τὸ ὕψος της δὲν ξεπερνάει τὰ δέκα ἑκατοστά!

Ὁ Κοντοστούπης θέλει νά μιλήσῃ, μὰ τὰ χεῖλη του δὲν σαλεύουν. Θέλει νά κινηθῇ, μὰ τὰ μέλη του μένουν ἀκίνητα.

«Τί εἶναι αὐτὸ πού ἔπαθα; σκέπτεται. Πῶς ἐμίκρυνα ἐτσι; Γιατί δὲν μπορῶ οὔτε νά κινηθῶ οὔτε νά μιλήσω; Ὡχ, ἡ καρδούλα μου! Μ' ἔφαγες μπαμπέσικα, παλιόγερε Φάουστ!»

Οἱ Ὑπεράνθρωποι, ἡ Ἐλσα κι' ὁ Τσιπιτσιπ κυττάζουν τὸν

Κοντοστούπη, με τὰ μάτια τους πεταγμένα από τις κόγχες τους, από έκπληξι και φρίκη.

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει ο διαβολικός Φάουστ. 'Ωραίο πράγμα, έ; "Αν έχης την περιέργεια. 'Υπεράνθρωπε, σήκωσε από χάμω τὸ φίλο σου τὸν Κοντοστούπη!

Μέ διστακτικές κινήσεις, ὁ 'Υπεράνθρωπος σκύβει καὶ σηκώνει τὸ μικροσκοπικὸ ἄνθρωπο, ποὺ χωράει μέσα στὴ φούχτα του!

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει με δέος.

Τὸ κορμὶ τοῦ Κοντοστούπη εἶναι σκληρὸ, σὰν φτιαγμένο ἀπὸ μάρμαρο ἢ ἀπὸ ἀγριό-ξυλο!

Ὁ Κοντοστούπης ἔχει μεταβληθῇ σ' ἓνα ἀγαλματάκι λίγο μεγαλύτερο ἀπὸ ἓνα πόνι τοῦ σκακιού!

— Αὐτὸ εἶναι φριχτό!, μουρμουρίζει. Καταπληκτικὸ καὶ ἀπάνθρωπο! Φάουστ! Κα νένα ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα ποὺ ἔχεις κάνει ὡς τώρα δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῇ μ' αὐτὸ ἐδῶ!

Καί, με μιὰ ἀπότομη κίνηση παρατάει τὸν Κοντοστούπη, συσπειρώνεται καὶ ἀπογειώνεται με μιὰ ἐκτίναξι γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ Δόκτορος Φάουστ.

Μὰ ὁ ἀλλόκοτος γέρος δὲν βρίσκεται πιά στὴ θέσι του. "Έχει εξαφανιστῇ!

— Χό, χό, χό, χό!, ἀντηχεῖ ἀπαίσια τὸ γέλιο του. Πόσο χαίρεται ἡ ψυχὴ μου! Πόσο διασκεδάζω! Μοῦ χρειάζον-

ται μερικά πόνια γιὰ τὸ σκάκι μου! Χό, χό, χό, χό!

Ὁ Φάουστ κάνει τὴν ἐμφάνισί του σ' ἓνα ἄλλο σημεῖο καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη μιὰ, δύο, τρεῖς, τέσσερις πέντε φορές!

Ένας - ἓνας, ὁ 'Υπεράνθρωπος, ἢ 'Ελσα, ὁ Κεραυνός, ἢ 'Αστραπή καὶ ὁ Τσιπιτοῖπ οὐρλιάζουν ἀπὸ τὸν πόνο καὶ μικραίνουν!

Μικραίνουν καὶ γίνονται μικροσκοπικά πόνια, σκληρὰ καὶ ἀσάλευτα!

Οἱ πῖο δυνατοὶ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, οἱ προστάτες τῆς 'Ανθρωπότητος, οἱ διῶκτες τοῦ ἐγκλήματος, οἱ φρουροὶ τοῦ Νόμου καὶ τοῦ Καλοῦ, ἔχουν μεταβληθῇ σὲ ἀχρηστες κούκλες, ποὺ δὲν μποροῦν οὔτε νὰ κινηθοῦν οὔτε νὰ μιλήσουν!

Αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ ὡς τώρα δὲν ἔχουν ποτὲ πάθει οἱ 'Υπεράνθρωποι! Ποτέ ἄλλοτε δὲν ἔχουν βρεθῇ σὲ τόσο δύσκολη καὶ σὲ τόσο ταπεινωτική θέσι!

Καγχάζοντας ἀποκρουστικά, ὁ φοβερὸς Δόκτωρ Φάουστ, ἢ σκοτεινὴ μεγαλοφυΐα τοῦ Κακοῦ, πηγαίνει κοντά τους, μαζεύει ἀπὸ χάμω τὰ πῖ «πόνια» καὶ ταῖ. θάζει στὴν τσέπη του!

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει θριαμβευτικά. Τοὺς ἔβαλα στὴν τσέπη μου! "Εβαλα τοὺς τρομεροὺς 'Υπεράνθρωπους στὴν τσέπη μου! Τὸ πιστόλι μου, με τὸ ἀέριο ποὺ συμπεκνώνει κάθε οὐσία, ἔκανε τὸ

θαύμα του! Ποῦ εἶναι ὁ Ἔ λ Γ κ ρ έ κ ο; Αὐτὸν ἤθελα νὰ πιάσω, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον! Γιατὶ αὐτός, ὁ ἄτιμος καὶ δαιμόνιος "Ελληνας, εἶναι ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος γιὰ τὰ σχέδια μου! Ποῦ θὰ μοῦ πάη ὁ μως; Θὰ πέση στὰ χέρια μου ἄργά ἢ γρήγορα!

Τὸ κορμὶ τοῦ Δόκτορος Φάουστ ἀρχίζει νὰ ξεθωριάζει. Σβύνει σιγά - σιγά, γίνεται διάφανο καὶ χάνεται.

Μέσα στὴ ζούγκλα, ἀντηχεῖ πάλι τὸ σατανικὸ γέλιο του:

— Χό, χό, χό, χό!... Χό, χό, χό, χό!...

**Αἰχμάλωτες
τῶν Μαύρων
ὑπερανθρώπων**

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ τα-

ξιδεύει γοργὰ μέσα στὴ ζούγκλα, πετώντας χαμηλὰ ἀνάμεσα στὰ δέντρα. "Όταν φτάνει πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι τῶν φίλων του, προσγειώνεται καὶ ψάχνει νὰ βρῇ κανένα καλὸ κρησφύγετο γιὰ νὰ κἀνὴ ἐκεῖ μὲ τὴν ἡσυχία του τὰ πειράματά του.

Βρίσκει ἕνα τεράστιο δέντρο, ποῦ ὁ ὀγκώδης κορμὸς του εἶναι κούφιος, σχηματίζοντας ἔτσι ἕνα εἶδος δωματίου!

Ὁ "Ελληνας χώνεται ἐκεῖ μέσα καὶ ἀνοίγει τὴ θαλίτσα του. Βγάζει ἀπὸ μέσα τῆς διάφορα ἐπιστημονικὰ ὄργανα καὶ πολλὰ μπουκαλάκια καὶ σωληνάρια γεμῆτα ἀπὸ χημικὰ ὑγρά καὶ σκόνης.

Τὰ ἀπλώνει σὲ μιὰ γωνιά,

ὅπου ὁ κορμὸς σχηματίζει ἕνα εἶδος μπάγκου, καὶ ἀρχίζει νὰ κἀνὴ διάφορες δοκιμὲς μὲ συσκευὲς καὶ χημικὲς οὐσίες.

Πρέπει νὰ κατορθώσῃ νὰ γίνῃ κι' αὐτὸς ἀόρατος. Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ἀντεπεξέλθῃ μὲ ἐπιτυχία ἐναντὶν τοῦ Δόκτορος Φάουστ. Πρέπει νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ μυστικὸ, ποῦ μεταβάλλει τὸν σατανικὸ γέρο σέ... ἄδειο ἀέρα!

Ὁ δαιμόνιος "Ελληνας ἐφευρέτης εἶχε καὶ ἄλλοτε ἀσχοληθῇ μὲ τὸ πρόβλημα αὐτὸ καὶ εἶχε προχωρήσῃ ἄρκετά στὰ πειράματά του, μὰ ὁ πόλεμός του ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τοῦ κόσμου δὲν τοῦ εἶχε δώσῃ τὸν καιρὸ νὰ ἀποτελειώσῃ τὶς μελέτες του.

Τώρα, συνεχίζει ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου εἶχε σταματήσει τὸ τε...

Περνοῦν ἀρκετὲς ὥρες κι' ὁ ἥλιος γέρνει πρὸς τὴ δύσι, ὅταν ὁ Ἔ λ Γ κ ρ έ κ ο ἀφήνῃ μιὰ σιγανὴ κραυγὴ θριάμβου. Εἶναι θέβαιος ὅτι ἔχει πετύχει!

Μπροστὰ του, πάνω στὸν πάγκο ποῦ σχηματίζει ὁ κορμὸς τοῦ δέντρου, εἶναι μιὰ μικρὴ συσκευὴ ὅχι μεγαλύτερη ἀπὸ ἕνα ρολοῖ τοῦ χεριοῦ.

Ἡ συσκευὴ αὐτὴ ἀφήνῃ ἕνα ἀνεπαίσθητο βοῦισμα, σὰν τὰ φτερούγια μιᾶς μέλισσας ποῦ πετάει.

Ὁ "Ελληνας ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ σηκώνει τὸ ρολοῖ.

Μὲ ἀπέραντὴ ἐκπληξί καὶ

χαρά βλέπει τὸ σῶμα του καὶ τὸ κορμί του, μαζί μὲ τὸ ρολοὶ καὶ τὰ ρούχα του, νὰ ξεθωριάζουν καὶ νὰ χάνονται!

«Ἐγίνα ἀόρατος!», σκέπτεται. Ἀόρατος! Ὁ Δόκτωρ Φάουστ θὰ δυσκολευτῇ νὰ μᾶς νικήσῃ!...»

Πιέζει ἓνα κουμπὶ τοῦ ρολοιοῦ καὶ ἀμέσως τὸ κορμί του ξαναφανερώνεται.

Μὲ γοργές κινήσεις στερεώνει τὸ ρολοὶ στὸ χέρι του μ' ἓνα λουράκι, μαζεύει τὰ πράγματα του, τὰ θάζει μέσα στὴ θαλίτσα, ἀφήνει τὴ θαλίτσα μέσα στὸν κούφιο κορμὸ καὶ θγαίνει ἔξω.

Μὲ μιὰ ἐκτίναξι, ἀπογειώνεται καὶ πετάει ὀλοταχῶς πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς κατασκηνώσεως τῶν φίλων του. Φτάνει ἐκεῖ σὲ λίγα λεπτά καὶ προσγειώνεται ἀνάμεσα στὶς σκηνές!

— Ὑπεράνθρωπε!, φωνάζει. Ἀστραπή!

Δὲν παίρνει καμμιά ἀπάντησι καὶ ἡ ψυχὴ του γεμίζει ἀγωνία καὶ ἀσχημα προαισθημάτων.

— Ὑπεράνθρωπε!, φωνάζει πάλι. Ἀστραπή! Κεραυνέ!

Μὰ καὶ πάλι δὲν παίρνει καμμιά ἀπάντησι. Μιά θαθεῖα σιωπὴ, ποὺ θυμίζει θάνατο, εἶναι ἀπλωμένη πάνω ἀπὸ τὶς σκηνές.

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο κἀνει νὰ κινηθῇ γιὰ νὰ ψάξῃ στὶς σκηνές μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ νοιώθει χέρια ἀτσάλινα νὰ τὸν ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ μπράτσα καὶ νὰ τὸν κρατοῦν ἀκίνητο!

Κυττάζει δεξιὰ του κι' ἀριστερά του καὶ βλέπει τὸν Σατοῦρ καὶ τὴ Σατούρνα, τοὺς Μαύρους Ὑπεράνθρωπους τοῦ Κακοῦ, νὰ τὸν κρατοῦν γερά, ἐνῶ τὰ πρόσωπά τους εἶναι συσπασμένα ἀπὸ ἓνα μορφασμὸ μίσους καὶ τὰ μάτια τους πετοῦν σπίθες κακίας!

Εἶναι αἰχμάλωτος τῶν πιό τρομερῶν ἀντιπάλων του, ποὺ εἶχαν ὀρμήσει ξαφνικά ἀπὸ πίσω καὶ τὸν εἶχαν ἀρπάξει, πρὶν αὐτὸς προλάβῃ νὰ καταλάθῃ τίποτα καὶ νὰ ἀντισταθῇ!

Κι' ὁμως τὸ πρόσωπο τοῦ ἀδάμαστου Ἑλλήνα μένει ὀλότελα ἡρεμο καὶ χαμογελαστό!

— Λοιπόν; λέει γαλήνιᾳ. Μὲ αἰχμαλωτίσατε, ἔ; Συγχαρητήρια! Ἐχετε ὁμως τὴν ἐντύπωσι ὅτι θὰ μὲ κρατήσετε γιὰ πολὺ αἰχμάλωτό σας;

— Θὰ μείνῃς γιὰ πάντα αἰχμάλωτός μας, ἀτιμε Ἑλληνα!, λέει ὁ Σατοῦρ ἄγρια. Κύτταξε ἐκεῖ!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο κυττάζει πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποῦ τοῦ δείχνει ὁ Μαύρος Ὑπεράνθρωπος καὶ βλέπει τὴ μορφή τοῦ Δόκτορος Φάουστ νὰ σχηματίζεται ἀπὸ τὸν ἄδειο ἀέρα!

Στὸ χέρι του, ὁ σατανικὸς γέρος κρατᾷ ἓνα πιστόλι μὲ τὴν κάννη στραμμένη πρὸς τὸ στήθος τοῦ Ἑλλήνα!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καταλαβαίνοντας ὅτι διατρέχει σοβαρὸ κίνδυνο, κάνει μιὰ ἀπότομη κίνησι καὶ ἀκουμπᾷ

τὸν δεξιὸ ἀγκῶνα τοῦ πάνω στὸ πλευρό του, ὅπου θρίσκεται, μέσα ἀπὸ τὰ ρούχα, μιὰ ἡλεκτροδυναμικὴ συσκευή.

Ἀστραπὲς ξεπηδοῦν ἀπὸ τὸ κορμί του καὶ χτυποῦν τὸν Σατοῦρ καὶ τὴ Σατούρνα, σπρώχνοντάς τους μακριὰ του!

Ὁ Δόκτωρ Φάουστ, θλασθὼν μὲντας ἄγρια, πιέζει τὴ σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ του, μὰ ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο ἔχει κιόλας ἀπογειωθῆ καὶ πετάει μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα, ξεμυκταίνοντας πάνω ἀπὸ τὴ θλάστησι τῆς ζούγκλας!

Πρὶν ὁ Δόκτωρ Φάουστ προλάβῃ νὰ πυροβολήσῃ πάλι, ὁ Ἰπτάμενος Ἑλληνας κάνει μιὰ ἀπτόμη στροφή καὶ χώνεται μέσα στὰ πυκνὰ κλαδιά τῶν δέντρων.

Ἐκεῖ, πιέζει τὸ κουμπὶ τοῦ ρολογιοῦ καί... γίνεται ἀόρατος!

Μιὰ Παρτίδα Σκακιοῦ

ΜΕΣΑ στὸ δάσος ἀντηχεῖ μὲ θυμὸ ἢ φωνὴ τοῦ Δόκτορος Φάουστ!

— Σᾶς ξέφυγε, ζῶα! Γλύσθηκες μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια σου! Σᾶς ἀξίζει νὰ σᾶς χτυπήσω κι' ἐσᾶς μὲ τὸ πιστόλι, ἡλίθιοι!

Ἡ φωνὴ τοῦ Σατοῦρ ἀπαντρεῖ ἱκετευτικά!

— Δὲ φταίμε ἐμεῖς, Φάουστ! Εἶδες πολὺ καλά ὅτι μᾶς ἀπομάκρυνε μὲ μιὰ καταραμένη ἐφεύρεσί σου! Ἐσὺ

φταῖς γιὰ ὅ,τι συνέβη! Μᾶς εἶπες νὰ τὸν συλλάβουμε, ἐνῶ μπορούσαμε νὰ τὸν ἐξοντώσουμε χτυπώντας τὸν ἀπὸ πίσω!

— Καλά, καλά!, κάνει ὁ Φάουστ πιὸ μαλακὰ τώρα. Μὴν καθόσαστε ἔτσι σὰν θλάκες τώρα! Ψάξτε νὰ τὸν βρῆτε!

Ὁ Σατοῦρ κι' ἡ Σατούρνα ἀπογειώνονται καὶ ἀρχίζουν νὰ πετοῦν χαμηλὰ ἀνάμεσα στὰ δέντρα, μοιάζοντας μὲ τὶς μαῦρες στολές τους σὰν δυὸ μεγάλα μαῦρα κοράκια!

Περνοῦν πολὺ κοντὰ ἀπὸ τὸν Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, χωρὶς νὰ τὸν δοῦν, καὶ συνεχίζουν τὸ πέταμά τους.

Ὁ ἀόρατος Ἑλληνας πετάει ξοπίσω τους καὶ τοὺς παρακολουθεῖ. Ἐλπίζει ἔτσι νὰ φτάσῃ ὡς τὸ μέρος ὅπου ὁ Φάουστ ἔχει τοὺς Ὑπερανθρώπους, ἂν, βέβαια, εἶναι ἀκόμα ζωντανοί, πράγμα πὺ ἀγνοεῖ ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο!

Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὅταν κουράσθηκαν πιὰ νὰ τριγυρίζουν χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα μέσα στὴ ζούγκλα, ὁ Σατοῦρ καὶ ἡ Σατούρνα γυρίζουν καὶ πετοῦν ὀλοταχῶς πρὸς ἕνα θουνό, πὺ ὑψώνεται στὸ βάθος τοῦ κάμπου.

Ὁ Ἑλληνας τοὺς ἀκολουθεῖ ἀπὸ κοντὰ καὶ ἀκούει τὴν κουβέντα τους.

— Πολὺ θὰ ἤθελα, λέει ὁ Σατοῦρ, νὰ κλέψω τὴ συσκευή πὺ κάνει τὸν Φάουστ ἀόρατο! Τὴν ἔχει περασμένη

στό χέρι του σάν ρολοί και δεν την άποχωρίζεται ποτέ! Μὲ τὴ συσκευή αὐτὴ θὰ κα-
τάρθωνα νὰ ἐξοντώσω τὸν
Φάουστ, πού ἔχει ἀρχίσει νὰ
μοῦ δίνει στὰ νεῦρα μὲ τὶς
διαταγές του καὶ τὸ ὕφος του
καὶ νὰ γίνω ἐγὼ Αὐτοκράτωρ
τοῦ Κακοῦ! "Ἐτσι θὰ ἐξών-
τωνα καὶ τοὺς Ὑπεράνθρω-
πους, πού ὁ Φάουστ ἔχει τὴν
ιδιοτροπία νὰ τοὺς κρατᾷ
ζωντανούς γιὰ νὰ παίξῃ μα-
ζί τους!

— Πῶς ὁμως θὰ τοῦ πάρου
μὲ τὸ ρολοί, ρωτᾷει ἡ Σα-
τούρνα. Μιά φορά πού ἔτυχε
νὰ τὸν ἀγγίξω μὲ χτύπησε ἕ-
να ἠλεκτρικὸ ρεύμα τόσο δυ-
νατὸ ὥστε παραλίγο νὰ λιπο-
θυμῶ!

Ὁ Σατούρ κουνάει τὸ κε-
φάλι του σκεπτικά.

— Θὰ περιμένουμε, λέει.
"Ίσως μιὰ μέρα παρουσιαστῇ
ἡ εὐκαιρία! "Ὡς τότε θὰ κά-
νουμε ὑπομονή!

Ἡ καρδιά τοῦ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο γεμίζει χαρά. Οἱ τρομε-
ροὶ ἀντίπαλοί του δὲν εἶναι ἐ-
νωμένοι. Βαθὺ μῖσος τοὺς χω-
ρίζει κι' ἔτσι ἡ νίκη εἶναι εὐ-
κολώτερη γιὰ τὸν Ἑλληνα
καὶ τοὺς φίλους του!

Οἱ Μαῦροι Ὑπεράνθρωποι
τοῦ Κακοῦ φτάνουν στὸ θου-
νὸ. Χαμηλώνουν καὶ προσγει-
ώνονται μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλ-
ο θράχο. Ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο
προσγειώνεται κοντὰ τους
ἀπαλὰ καὶ ἀθόρυβα.

— Βοήθησέ με, Σατούρνα,
λέει ὁ Σατούρ.

Πιάνουν τὸ μεγάλο θράχο
ἀπὸ τὴ μιὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη

μεριά καί, μὲ μιὰ κίνησι τῶν
πανίσχυρων μπράτσων τους,
τὸν παραμερίζουν!

"Ἐνα σκοτεινὸ ἀνοιγμα σχη-
ματίζεται.

Ὁ Σατούρ, ἡ Σατούρνα
κι' ὁ ἀόρατος Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο
μαζί τους μπαίνουν στὸ
ἀνοιγμα καὶ θρίσκονται μέ-
σα σ' ἕνα εἶδος κυκλικῆς σπη-
λιάς.

Ὁ Σατούρ πηγαίνει σὲ μιὰ
γωνιά, τραβάει ἕνα μοχλὸ,
πού εἶναι στὸν τοίχο, καὶ ὁ
θράχος ξαναγυρίζει στὴ θέσι
του φράζοντας πάλι τὸ ἀνοιγ-
μα.

Ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο δια-
κρίνει τότε στὸ βάθος τῆς
σπηλιάς ἕνα φωτισμένο τετρά-
γωνο. Εἶναι ἕνας διάδρομος.

Οἱ Μαῦροι Ὑπεράνθρωποι
προχωροῦν μέσα στὸ διάδρο-
μο μὲ τὸν Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο
ξοπίσω τους καὶ φτάνουν σὲ
μιὰ δευτέρη σπηλιά μεγαλύ-
τερη ἀπὸ τὴν πρώτη.

Ὁ Ἑλληνας σταματᾷ
στὸ κατῶφλι τῆς κατάπλη-
κτος. Ἡ σπηλιά εἶναι ἐπιπλω-
μένη μὲ πολυτέλεια μὲ κρεβ-
βάτια, καρέκλες, τραπέζια
καὶ χαλιά!

Ὁ Δόκτωρ Φάουστ εἶναι
καθισμένος μπροστὰ σ' ἕνα
τραπέζι. Ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο
κυττάζει γύρω, μὰ δὲ βλέπει
πυθηνὰ τοὺς φίλους του. Ποῦ
εἶναι; Ποῦ τοὺς ἔχει κλεισμέ-
νους ὁ σατανικὸς γέρος;

— Ἦρθατε; φωνάζει γκρι-
νιάρικα ὁ Φάουστ. Βλέπω ὅτι
δὲν τὸν θρῆκατε τὸν καταρα-
μένο Ἑλληνα! Δὲν πειράζει
ὁμως! Θάρρη ἡ ὥρα του!

“Έλα τώρα, Σατούρ, νά παίξουμε ένα παιχνίδι που θά κάνη την ψυχή σου νά δροσι-
στή!

“Ο Σατούρ ζαρώνει τὰ φρύδια του με άπορία.

— “Ένα παιχνίδι; ρωτάει.

— Ναί. Σκάκι!

Τότε μόνο ό “Ε λ Γ κ ρ έ κ ο προσέχει ότι πάνω στο τραπέζι, μπροστά στον Δόκτορα Φάουστ, είναι άπλωμένο ένα σκάκι!

— Δεν έχω καμμιά όρεξη νά παίξω σκάκι!, μουρμουρίζει ό Σατούρ.

“Ο σατανικός γέρος γελάει σαρκαστικά.

— Χό, χό, χό, χό! Θά παίξης, Σατούρ! Θά παίξης, φίλε μου καί ύποτακτικέ μου, όταν δής με τί πιόνια θά παίξουμε τό σκάκι αυτό.

Βάζει τὰ χέρια του στις τσέπες του καί άκουμπάει πάνω στο σκάκι μερικά μεγάλα πιόνια.

“Ο άόρατος “Ελληνας άνα σκιρτάει. Τά πιόνια αυτά είναι πιστά αντίγραφα των φίλων του, του “Υπεράνθρώπου, του Κεραινου, της άγαπημένης του “Αστραπής, της “Ελσας, του Κοντοστούπη καί του Τσιπιτοίπ!

— Θά παίξουμε σκάκι, συνεχίζει ό Δόκτωρ Φάουστ, με πιόνια τους “Υπεράνθρώπους, τους πιο τρομερούς διώκτες μας! Χό, χό, χό, χό! Θά μπορούσε νά φανταστή κανείς ποτέ ότι οι “Υπεράνθρωποι θά κατανοούσαν... πιόνια σκακιού; Καί θά μπορούσες νά φανταστής, Σατούρ, ότι, τρα

θώντας άπλώς δυό φορές τη σκανδάλη του πιστολιού μου, μπορώ νά κάνω καί σένα καί την κόρη σου πιόνια;

“Ο “Ε λ Γ κ ρ έ κ ο νοιώθει ένα παγερό ρίγος νά του διαπερνάη την καρδιά. Αυτό ήταν λοιπόν! Με μιá καινούργια διαβολική έφεύρεσί του, ό Δόκτωρ Φάουστ είχε μεταβάλλει σε μικροσκοπικά άγαλματάκια τους φίλους του!

“Ο Σατούρ, άκούγοντας τά άπειλητικά λόγια του Φάουστ ζαρώνει τὰ φρύδια του άνήσυχά καί κάθεται άπέναντί του μπροστά στο σκάκι.

— “Εμπρός!, φωνάζει χαρούμενα ό γέρος. Θά πάρουμε άπό τρία πιόνια ό καθένας καί θά παίξουμε!...

**Σατούρ
έναντίον Φάουστ**

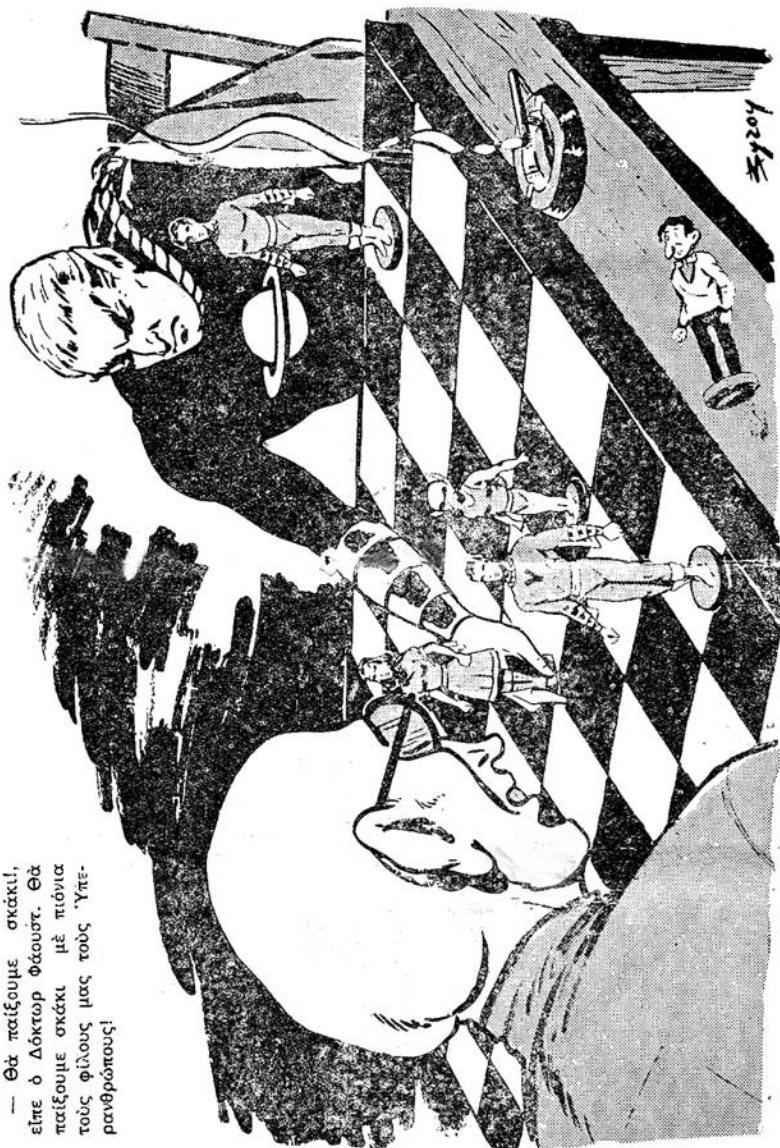

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ
σκέπτεται γοργά. Μπορεί νά άρπάξη τά «πιόνια» καί νά φύγη άνενόχλητα, γιατί μόλις θά τάπιανε θά γίνονταν κι' αυτά άόρατα. Δεν έπρεπε όμως νά καταλάβη ό Φάουστ ότι καί ό “Ε λ Γ κ ρ έ κ ο είχε θρῆ τον τρόπο νά γίνει-
ται άόρατος!

Πώς θά μπορούσε νά έλευθερώσει τους φίλους του καί συγχρόνως νά προκαλέση σύγχυση μεταξύ των έχθρών του;

Πηγαίνει κοντά στο τραπέζι, άπλώνει τό άόρατο χέρι του καί πιάνει την “Αστραπή. Τό «πιόνι» γίνεται κι' αυτό ά-

— Θα παίξουμε σκάκι!,
είπε ο Δόκτωρ Φάουστ. Θα
παίξουμε σκάκι με πόνια
τους φίλους μας τους Υπε-
ρανθρώπους!

όρατο κι' ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο
τό θάζει στην τσέπη του.

— 'Αρχίζουμε!, λέει ό Φάουστ. Θά... Λείπει ένα πιόνι! Λείπει ή 'Αστραπή! 'Εσύ τό πήρες, Σατούρ;

— 'Όχι!, απαντάει ό Μαῦρος 'Υπεράνθρωπος. Δέν τό πήρα έγώ!

— 'Εσύ τό πήρες!, φωνάζει ό γέρος. Τό πήρες και τ'όθλας στην τσέπη σου! Βγάλε τό γρήγορα!

Και σαλεύει τό χέρι του απειλητικά μπροστά στό πρόσωπο του Σατούρ.

'Η ευκαιρία είναι μοναδική για τόν 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Σηκώνει τό χέρι του και δίνει στό Μαῦρο 'Υπεράνθρωπο ένα δυνατό χαστούκι!

'Ο Σατούρ τινάζεται όρθιος, μέ τό πρόσωπο κατακόκκινο από αγανάκτηση και τ'άματία σκοτεινά από θυμό.

— Παλιόγερε!, γρυλλίζει άγρια. Τόλμησες νά σηκώσης τό χέρι σου επάνω μου! Τόλμησες νά μέ χτυπήσης! Νά χτυπήσης έμένα! Τό Μαῦρο 'Υπεράνθρωπο!

— Μή λές ανοησίες, Σατούρ!, απαντάει περιφρονητικά ό Δόκτωρ Φάουστ. Δέ σέ χτύπησα! "Έχεις πολύ μεγάλη φαντασία! Βγάλε τό πιόνι και κάθισε νά παίξουμε!

— Πρώτον, απαντάει μέ θυμό ό Σατούρ, δέν έχω πάρει τό πιόνι! Δεύτερον, μέ χτύπησες! Κάι, τρίτον, θ'αρεθήκα πιά νά δέχομαι διαταγές από σένα! "Άφησέ με ήσυχο, άλλοιώς θά μετανοιώσης σκληρά...

Καθώς οί δυό άντρες ανταλλάσσουν θυμωμένα λόγια, ή Σατούρνα σηκώνει ένα μικρό αλλά πολύ θαρύ τραπέζι πηγαίνει κοντά στό Δόκτορα Φάουστ από πίσω και, σηκώνοντάς το ψηλά, μένει ακίνητη, έτοιμη νά τό κατεβάσει μέ δύναμι στό κεφάλι του γέρου, στην κατάλληλη στιγμή!

'Ο Φάουστ, έντελώς άνθρωπος, τραβάει τό πιστόλι του και λέει στόν Σατούρ:

— Δόσε μου τό πιόνι και κάθισε, θλάκα, πριν σέ κάνω και σένα πιόνι!

'Η Σατούρνα κατεβάζει τό τραπέζι μ' όλη την ύπερφυσική δύναμή της στό κεφάλι του!

"Όσο θωρακισμένο κι' άν ήταν τό κορμί του Δόκτορος Φάουστ μέ διάφορες καταπληκτικές έφευρέσεις, τό χτύπημα ήταν τόσο δυνατό, ώστε για μία - δυό στιγμές ό σατανικός γέρος χάνει τίς αισθήσεις του!

'Ο Σατούρ και ή Σατούρνα όρμουν πετώντας προς την έξοδο. 'Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο άρπάζει από τό τραπέζι τ'ά υπόλοιπα πιόνια και τ'ά χώνει στην τσέπη του. "Έπειτα, σκύβει χάμω, παίρνει τό πιστόλι, πού είχε ξεφύγει από τ'ά δάχτυλα του Φάουστ, στρέφει την κάννη του προς τό γέρο και τραβάει τή σκανδάλη μερικές φορές.

Βλέποντας όμως ότι τό πιστόλι δέν έχει κανένα αποτέλεσμα πάνω στό μεγαλοφυή έγκληματία, ό άόρατος "Ελ-

ληνας τρέχει πρὸς τὴν ἔξοδο, θρίσκει τὸ στόμιο τῆς σπηλιδῆς ἀνοιχτό, ὅπως τὸ εἶχαν ἀφήσει οἱ Μαῦροι Ὑπεράνθρωποι, καὶ ἀπογειώνεται!

Ἀνυψώνεται μέσα στὸν καθαρὸ ἀέρα τοῦ ἀπογεύματος καὶ πετάει πάνω ἀπὸ τὴν πυκνὴ θλάσθησι τῆς ζούγκλας. Εἶναι εὐχαριστημένος πού εἶχε ἐλευθερώσει τοὺς φίλους του, ἀλλὰ καὶ ἀνίσυχος. Θὰ μπορέσῃ νὰ τοὺς ξαναδῶσῃ τῇ μορφῇ πού εἶχαν πρὶν; Θὰ ἀποκτήσουν πάλι τὸ ἀνάστημά τους, τίς κινήσεις τους καὶ τὴ μιλιὰ τους;

Ξαφνικά, μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του, ξεχωρίζει δυὸ μαῦρες σιλουέττες νὰ ταξιδεύουν γοργὰ μέσα στὸν οὐρανόν!

Εἶναι ὁ Σατοῦρ καὶ ἡ Σατούρνα!

Μὲ μιὰ ἀπότομη στροφή, ὁ ἀόρατος Ἑλ Γκρέκο κατευθύνεται πρὸς τὸ μέρος τους καὶ ἀναπτύσσει δαιμονισμένη ταχύτητα.

Πρέπει νὰ τοὺς φτάσῃ καὶ νὰ τοὺς αἰχμαλωτίσῃ! Θὰ ἔχῃ ἔτσι δυὸ καλοὺς ὁμήρους γιὰ τὴν περίπτωσι πού δὲν θὰ μπορούσε νὰ ξαναδῶσῃ στοὺς Ὑπεράνθρωπους τὴν πραγματικὴ τους μορφὴ! Μὲ τὸν Σατοῦρ καὶ τὴν Σατούρνα θὰ μπορούσε νὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν Φάουστ νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικόν του!

Δυστυχῶς, ὅμως, πρὶν τοὺς φτάσῃ, οἱ δυὸ Μαῦροι Ὑπεράνθρωποι τοῦ Κακοῦ γέρνουν ἀπότομα πρὸς τὰ κάτω καὶ χάνονται μέσα στὴν πυ-

κνὴ θλάσθησι τῆς ζούγκλας.

Ὁ Ἑλ Γκρέκο χαμηλώνει κι' αὐτὸς πρὸς τὸ ἴδιο μέρος καὶ ψάχνει ἀνάμεσα στοὺς θάμνους καὶ στὰ φυλλώματα, χωρὶς ὅμως νὰ μπορέσῃ νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ!

Τέλος, γυρίζει πίσω στὸ κρησφύγετό του, στὸν κόρυφο κορμὸ τοῦ μεγάλου δέντρου.

Μπαίνει ἐκεῖ μέσα, πιέζει τὸ κουμπὶ τοῦ ρολοιοῦ του καὶ γίνεται πάλι ὁρατός!

Βγάζει ἀπὸ τίς τσέπες του τὰ «πιόνια», τὰ ἀκουμπάει πάνω στὸν πάγκο καὶ κυττάζει μὲ ἀπέραντη θλίψι τοὺς φίλους του.

Ἡ ἀγαπημένη του Ντιάνα, γιὰ τὴν ὁποία εὐχαρίστως θὰ ἔδινε καὶ τὴ ζωὴ του ἀκόμα, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνός, ἡ Ἑλσα, ὁ κομικὸς Κοντοστούπης κι' ὁ Τσιπιτίσι, εἶναι ἐκεῖ μπροστά του, ἔξω ἀγαλματάκια, ἔξω ἀσάλευτα καὶ σιωπηλὰ προσηματάκια!...

Μενεμαχία

BΓΑΖΕΙ τὸ παρᾶξενο πιστόλι τοῦ Δόκτορος Φάουστ καὶ τὸ ξεετάζει μὲ προσοχή. Τὸ ξεβιδώνει, τὸ λύνει καὶ μελετᾷ τὸ μηχανισμό του.

Κουνάει τὸ κεφάλι του.

Τὸ πιστόλι αὐτό, λειτουργεῖ μ' ἓνα ἀέριο, πού ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ συμπεκνώνει τὴν ὕλη καὶ νὰ τὴν μικραίνει σὲ ὄγκο!

Ξαναβιδώνει τὸ πιστόλι, στρέφει τὴν κάννη του πρὸς

μιά πέτρα, πού είναι έξω από την κουφάλα του δέντρου, και τραβάει τη σκανδάλη.

Μπροστά στα κατάπληκτα μάτια του η πέτρα μικραίνει και γίνεται ένα... βοτσαλάκι!

Ο Έλ Γκρέκο ανοίγει τη θαλίτσα του και εξετάζει τις διάφορες χημικές ουσίες, πού υπάρχουν εκεί.

Το πρόσωπό του σκοτεινιάζει. Καμμία από τις ουσίες εκείνες δεν είναι κατάλληλη για να απαλλάξει τους φίλους του από την τρομερή αυτή συμπίκνωσι του σώματός τους!

Τί να κάνη; Πρέπει να βρῇ κάποιον τρόπο να τους σώση! Πώς όμως;

Μιά ιδέα του ἔρχεται στο μυαλό...

Κάθεται στον μπάγκο, κοντά στους συμπτυκνωμένους φίλους του, καί, σφίγγοντας τους κροτάφους του με τις γροθιές του, σκέπτεται, σκέπτεται, σκέπτεται...

Ξαφνικά, σηκώνει το κεφάλι του και το πρόσωπό του λάμπει από ἐλπίδα.

Βγάζει το πιστόλι του, το ξεβιδώνει και κάνει μερικές μετατροπές στο μηχανισμό του, προσθέτοντας μερικά μικρά εξαρτήματα και μιὰ ἄσπρη σκόνι. "Επειτα, προσθέτει μιὰ ἄκόμα σκανδάλη και το ξαναβιδώνει.

Βάζει το πιστόλι στη θήκη του και χώνει το πιστόλι του Φάουστ σὲ μιὰ τσέπη του. "Επειτα, κρύβει τὰ «πιόνια», τους συμπτυκνωμένους μικρούς

φίλους του, σὲ μιὰ τρύπα τῆς κουφάλας του δέντρου και θγαίνει ἔξω.

Ἀπογειώνεται με μιὰ ἐκτίναξη και πετάει γοργά!

Τὰ δόντια του είναι σφιγμένα και τὸ πρόσωπό του ρυτιδωμένο ἀπὸ θυμὸ και ἀποφασιστικότητα. Τὰ ὄμορφα, ἀνδροπρεπῆ χαρακτηριστικά του είναι συσπασμένα ἀπὸ πολεμικὸ μένος.

Πηγαίνει νὰ πολεμήσῃ ἕναν τίον τοῦ Δόκτορος Φάουστ, πηγαίνει νὰ βρῇ τὸ τέρας μέσα στη φωλιά του και νὰ ἀναγκάσῃ τὸ σατανικὸ ἐγκληματία νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὸν τρόπο με τὸν ὁποῖο θὰ σώζονταν οἱ Ὑπεράνθρωποι!

Πηγαίνει νὰ χτυπηθῇ με τὴ μεγαλύτερη Δύναμι τοῦ Κακοῦ παλληκαρίσια, μόνος ἐναντίον μόνου!

Μέσα στο σούρουπο, σκίζει τὸν ἥσυχο ἀέρα πάνω ἀπὸ τὴ ζούγκλα, φτάνει στο θουνὸ και προσγειώνεται μπροστά στο μεγάλο βράχο, πού φράζει τὸ στόμιο τῆς σπηλιᾶς τοῦ Φάουστ. Τὸ στόμιο εἶναι πάντα ἀνοιχτό.

Ο Ἑλληνας πιέζει τὸ κουμπὶ τοῦ ρολογιοῦ του, γίνεται ἀόρατος και μπαίνει μέσα.

Διασχίζει τὸν προθάλαμο και τὸ διάδρομο και φτάνει στο μέσα δωμάτιο, πού εἶναι ἐπιπλωμένο με πολυτέλεια.

Ο Δόκτωρ Φάουστ εἶναι ἀκόμα ἐκεῖ μέσα, καθισμένος πάντα στήν καρέκλα του. ὅπως τὸν εἶχε ἀφήσει ὁ Έλ Γκρέκο φεύγοντας.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ ἡρώας

μας νομίζει ότι ο Δόκτωρ Φάουστ είναι αναισθητός ακόμα από το χτύπημα της Σατούρννας. Τόν ακούει όμως ξαφνικά να μιλάει με τη φωνή γεμάτη φαρμάκι.

— Είναι τρομερό αυτό που έπαθα!, μουρμουρίζει. Οί ιδιοί οί συνεργάτες μου με πρόδωσαν! Μοῦ πήραν τοὺς Ὑπεράνθρωπους καὶ μοῦ ἔκλειψαν τὸ πιστόλι μου, τὸ καλύτερο πιστόλι ποὺ ἔχω κατασκευάσει ποτέ! Θὰ πέσουν ὅμως στὰ χέρια μου! Κι' ὅταν συμβῇ αὐτό, θὰ μετανοιώσουν πικρά γι' αὐτὸ ποὺ ἔκαναν!

Σωπαίνει γιὰ μερικές στιγμές κι' ἔπειτα ξαφνικά ξεσπάει σὲ γέλια:

— Χό, χό, χό, χό! Τὴν ἔπαθες, ἀγαπητέ μου Φάουστ! Σοῦ ἀξίζει ὅμως! Σοῦ ἀξίζει, φιλαράκο μου! Χό, χό, χό, χό!

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει κι' ὁ Ἑλ Γκρέκο.

Τὸ γέλιο παγώνει στὸ λαρύγγι τοῦ Δόκτορος Φάουστ. Κυττάζει τρομαγμένος γύρω του.

— Ἔ; τραυλίζει. Ποιὸς εἶναι;

— Ἐγώ, ἀγαπητέ μου Δόκτωρ!, λέει ὁ Ἑλληνας. Ὁ Ἑλ Γκρέκο! Μὴν κινηθῇς! Τὸ πιστόλι μου εἶναι στραμμένο ἐπάνω σου καὶ, ἂν ἀπλώσης τὸ χέρι σου γιὰ νὰ πιέσης τὸ κουμπὶ τοῦ ρολογιοῦ σου καὶ νὰ γίνῃς ἄόρατος, θὰ μετανοιώσης!

— Μά... δὲ σὲ βλέπω!, μουρμουρίζει ὁ Φάουστ.

Ὁ Ἑλληνας Ὑπεράνθρωπος γελάει.

— Δὲ μὲ βλέπεις, Φάουστ, ἀπαντάει, γιατί ἔρῃκα κι' ἐγὼ τὸ μουσικὸ νὰ γίνω ἄορατος! Κύτταξε!

«Σὲ κρατῶ, Φάουστ!»

ΣΙΓΑ - ΣΙΓΑ, τὸ κορμὶ τοῦ δαιμόνιου Ἑλ Γκρέκο ἀρχίζει νὰ φανεῖται μέσα στὸν ἄδειο ἀέρα. Γίνεται σὰν ἴσκιος στὴν ἀρχὴ καὶ σὰν κάτι στερεὸ ἔπειτα.

Μὲ γουρλωμένα μάτια, ὁ Δόκτωρ Φάουστ κυττάζει τὸν Ἑλληνα, ποὺ στέκεται χαμογελαστός μπροστά του μὲ τὸ πιστόλι του στὸ χέρι. Τὸ δάχτυλό του εἶναι ἀκουμπισμένο πάνω στὴν τέταρτη σκανδάλη, ποὺ ὁ Ἑλ Γκρέκο τὴν εἶχε προσθέσει λίγη ὥρα πρὶν.

— Συγχαρητήρια, Ἑλληνα!, λέει ὁ γέρος. Ὁμολογῶ πὼς εἶσαι πιὸ μεγαλοφυῆς ἀπὸ ὅσο φανταζόμουν! Καὶ βλέπω ὅτι ἀπὸ μιὰ τσέπη σου προεξέχει ἡ λαθὴ τοῦ πιστολιοῦ μου! Ἐσὺ μοῦ τὸ πῆρες, λοιπόν, κι' ὄχι οἱ Μαῦροι Ὑπεράνθρωποι! Σίγουρα, ἐσὺ πῆρες καὶ τὰ «πιόνια» μου!

— Ναί!, ἀπαντάει ὁ Ἑλ Γκρέκο. Καὶ ἦρθα γιὰ νὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ μοῦ πῆς τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ τοὺς κάνω πάλι ὅπως ἦσαν πρὶν!

Τὰ μάτια τοῦ Φάουστ σπιθίζουν ἀπὸ ἄγρια χαρά.

— 'Αχά!, κάνει. Βλέπω πώς ύστερήσες σέ κάτι από μένα! Δέν μπόρεσες νά ξαναδώσης τήν πρώτη μορφή τους στούς φίλους σου! Καί θέλεις τή βοήθειά μου, ε; Χό, χό, χό, χό!

Τό ἀριστερό χέρι τοῦ Δόκτωρος Φάουστ κάνει νά κινηθῇ πρὸς τὸ ρολοῖ, πού εἶναι περασμένο στο δεξιό χέρι του, μὰ δέν προλαβαίνει.

Τό δάχτυλο τοῦ 'Ελ Γκρέκο πιέζει τήν τέταρτη σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ του.

Ὁ Δόκτωρ Φάουστ νοιώθει νά τὸν ἀγγίξῃ μιὰ παγωμένη πνοή ἀέρα καί τὸ κορμί του μαρμαρώνει ξαφνικά στή στάσι πού θρискόταν μὲ τὸ ἕνα του χέρι μισοσηκωμένο.

Δέν μπορεῖ νά κινηθῇ! Δέν μπορεῖ νὰ νά ἀνοιγοκλείσῃ τὰ μάτια του! Δέν μπορεῖ νά μιλήσῃ!

Τό μόνο πού μπορεῖ νά κάνει εἶναι νά σκέπτεται, μὰ καί τὸ μυαλό του εἶναι γεμάτο τρόμο, ἀνέκφραστο τρόμο καί πανικό.

«Εἶμαι χαμένος!, σκέπτεται μὲ ἀπόγνωσι. Εἶμαι στή διάθεσι τοῦ πιὸ τρομεροῦ ἀντιπάλου μου, τοῦ 'Ελ Γκρέκο! Ὁ δαιμονισμένος "Ἕλληνας" θά μὲ ἐξοντώσῃ ἢ, ἀνδέν μπορέσῃ νά τὸ κἀνῇ αὐτό, θά μὲ κρατήσῃ γιὰ πάντα σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι μὲ τὸ διαβολεμένο ὄπλο του!»

Ὁ 'Ελ Γκρέκο ἡρεμος πάντα καί χαμογελαστός, λέει:

— Σὲ κρατῶ, Φάουστ! Καθὼς θλέπεις, δέν εἶσαι ὁ μό-

νος πού μπορεῖ νά δημιουργήσῃ τρομερὰ ὄπλα! Θὰ καταστρέψω τώρα τὸ ρολοῖ πού σὲ κάνει ἀόρατο κι' ἔπειτα θὰ κουβεντιάσουμε! Ἀπὸ τὴν κουθέντα μας ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ σου!

Παίρνει ἀπὸ χάμω ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ τραπέζι, πού ἡ Σατούρνα εἶχε σπάσει πάνω στο κεφάλι τοῦ Φάουστ, καί πηγαίνει κοντά στον ἀντίπαλό του.

Σηκώνει τὸ ξύλο ψηλά καί χτυπάει μ' αὐτὸ μὲ δύναμι τὸ ἀκίνητο δεξιό χέρι τοῦ σατανικοῦ γέρου, ἀκριβῶς πάνω στο ρολοῖ.

Τὸ ρολοῖ γίνεται κομμάτια!

Ὁ 'Ελ Γκρέκο κάθεται σὲ μιὰ καρέκλα.

— Θὰ περιμένουμε μερικές στιγμές, λέει. Σὲ λίγο, θὰ εἶσαι σὲ θέσι νά μιλάς. Γιὰ νά κινηθῇς ὅμως πρέπει νά περάσῃ τουλάχιστον μιὰ ὥρα!

Περνοῦν μερικές στιγμές. Ξαφνικά, τὰ χεῖλη τοῦ Δόκτωρος Φάουστ κινοῦνται.

— 'Ελ Γκρέκο!, λέει μὲ δυσκολία. Τί θέλεις ἀπὸ μένα;

— Θέλω νά μὲ βοηθήσῃς νά ξαναδώσω στούς φίλους μου τὴν πρώτη μορφή τους!, ἀπαντᾷ ὁ "Ἕλληνας". Ἀν ἀρνηθῇς νά τὸ κἀνῇ αὐτό, θὰ σὲ κρατήσω στήν κατάστασι αὐτὴ, ἀκίνητο καί παγωμένο, ὥσπου νά πεθάνῃς! Δέν ἔχω παρὰ νά πιέζω κάθε τόσο τὴ σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ μου!

Γιὰ μερικές στιγμές, ὁ Φάουστ μένει σιωπηλός. "Ἐπει-

τα λέει με φωνή γεμάτη λύσσα:

— Αὐτὸς ὁ παλιο-Σατοῦρ κι' ἡ κόρη του φαίνει γιὰ ὅλα αὐτά! Μὲ ἐγκατέλειψαν κι' ἔτσι δὲν μπορῶ νὰ περιμένω ἀπὸ πουθενὰ βοήθεια! Πολὺ καλὰ, "Ἑλληνα! Θὰ κάνω ὅπως μοῦ λές! Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ ντουλάπι; Στὸ δεῦτερο συρτάρι του θὰ βρῆς ἕνα μπουκαλάκι γεμάτο ἀπὸ ἕνα κόκκινο ὕγρo. "Αν ἀλείψης τὰ σῶματα τῶν φίλων του μ' αὐτό, θὰ διασταλοῦν, θὰ μεγαλώσουν καὶ θὰ γίνουν ὅπως ἦσαν πρὶν!

Μὲ μάτια ποὺ ἀστράφτουν ἀπὸ χαρὰ, ὁ Ἑ λ Γ κ ρ ἐκ ο πηγαίνει στὸ ντουλάπι, παίρνει τὸ μπουκαλάκι, τὸ ἀνοίγει καὶ πλησιάζει τῇ μύτη του στὸ στόμιό του. Εἶναι, πράγματι, μιὰ χημικὴ οὐσία ποὺ κάνει τὰ σῶματα νὰ διαστέλλωνται!

— Ἐντάξει!, λέει στὸν Φάουστ. Θὰ σὲ ἀφήσω νὰ ζήσης ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρης ὅτι, ἀπὸ τῇ στιγμῇ ποὺ θὰ ἐλευθερώσω τοὺς φίλους μου, ὁ πόλεμος μεταξύ μας θ' ἀρχίσῃ πάλι, ἕνας ἀδυσώπητος πόλεμος θανάτου!

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει ὁ Δόκτωρ Φάουστ. Σὺμφωνοι, Ἑ λ Γ κ ρ ἐκ ο! Ὁ πόλεμος μεταξύ μας δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσει, παρὰ μόνο ὅταν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ μας πέσῃ νεκρός!

Ὁ "Ἑλληνας Ὑπεράνθρωπος, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, γυρίζει, τρέχει στὴν ἔξοδο τῆς

σπηλιάς, θγαίνει ἔξω καὶ ἀπογειώνεται.

Πετάει μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα πρὸς τὸ κρησφύγετό του, πρὸς τὸν κούφιο κορμὸ τοῦ δέντρου, ὅπου ἔχει κρύψει τοὺς συμπτωνομένους φίλους του.

Φτάνει ἐκεῖ σὲ μερικὲς στιγμὲς καὶ προσγειώνεται μπροστὰ στὸ ἀνοιγμα τῆς κουφάλας.

Μπαίνει μέσα τρέχοντας, μὲ τὴν καρδιά γεμάτη χαρὰ, γιὰτὶ σὲ λίγο οἱ φίλοι του καὶ ἡ ἀγαπημένη του Ντιάννα θὰ εἶναι πάλι ἐλεύθεροι καὶ γεροὶ ὅπως πρὶν!

Σκύβει στὴ γωνία, ὅπου ἔχει κρύψει τὰ «πιόνια», καὶ δοκιμάζει τὴ μεγαλύτερη ἐκπληξὶ καὶ ἀπογοήτευσιν καὶ πίκρα τῆς ζωῆς του.

Τὰ «πιόνια» δὲν εἶναι πιὰ ἐκεῖ!

Κάποιος τὰ ἔκλεψε! Κάποιος εἶχε πάει ἐκεῖ, στὸ διάστημα ποὺ αὐτὸς θρῑσκόταν κοντὰ στὸν Φάουστ, καὶ εἶχε πάρει τὰ «πιόνια»!

Ὁ Νικημένος Νικητής!

ΑΠΟΓΝΩΣΙ τοῦ Ἑ λ Γ κ ρ ἐκ ο εἶναι τόσο μεγάλη ὥστε γιὰ μερικὰ λεπτὰ μένει ἀσάλευτος, μὲ τὸ κορμὶ καὶ τὸ μυαλὸ μουδιασμένo, μὲ τὴν ψυχὴ φαρμακωμένη!

Εἶχε νικήσῃ κι' ὅμως τελικὰ εἶχε νικηθῇ! Εἶχε ἀναγκάσει τὸν ἀντίπαλό του, τὸν τρομερὸ Δόκτορα Φάουστ νὰ ὑ-

ποχωρήσει καὶ νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικὸ καί, τὴν τελευταία στιγμή, κάποιος εἶχαν καταστρέψει τὴ νίκη του κλέβοντας τὰ «πιόνια»! Ποιὸς τὸ εἶχε κάνει αὐτό;

Καταβάλλοντας μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, καθαρίζει τὴ σκέψι του.

Βλέπει τώρα καθαρά. Ὁ Σατοῦρ κι' ἡ Σατούρνα εἶχαν ἀνακαλύψει, ἀγνωστο πῶς, τὸ κρησφύγετό του καὶ εἶχαν ἀρπάξει τοὺς συμπαγῶς μένους Ὑπερανθρώπους!

Ἡ καρδιά τοῦ Ἑλληνα μα τῶνει στὴ σκέψι αὐτή!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι εἶναι ἀνίκαν νὰ ἀντισταθοῦν καὶ ὁ Σατοῦρ μὲ τὴ Σατούρνα ἔχουν ὅλη τὴν ἄνεσι καὶ τὸν καιρὸ νὰ ἐκδικηθοῦν συντρίβοντάς τοὺς καὶ κάνοντάς τοὺς σκόνῃ μὲ μεγάλες πέτρες!

Τὶ νὰ κάνῃ; Πῶς νὰ σώσῃ τοὺς φίλους του; Δὲν ξέρει ποῦ θρῖσκονται οἱ ἐχθροὶ του, οἱ φριχτοὶ Μαῦροι Ὑπεράνθρωποι! Δὲν ξέρει ποῦ ἔχουν καταφύγει κουβαλῶντας μαζί τοὺς καὶ τὰ «πιόνια»!

Καὶ τότε ὁ Ἑλληνας Ὑπεράνθρωπος ἀποφασίζει νὰ κάνῃ κάτι ταπεινωτικὸ γι' αὐτόν!

Γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς φίλους του καὶ τὴν ἀγαπημένη του, ἀποφασίζει νὰ πάῃ νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθεια τοῦ... Δόκτορος Φάουστ!

Θὰ τοῦ ζητήσῃ νὰ τὸν βοηθῇ νὰ θρῖτὸν Σατοῦρ καὶ τὴ Σατούρνα καὶ νὰ σώσῃ τοὺς Ὑπερανθρώπους καὶ σὲ

ἀντάλλαγμα θὰ τοῦ δώσῃ τὴν ὑπόσχεσι νὰ ἀποσυρθῇ αὐτός, ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο ἀπὸ τὸν πόλεμο τῶν Ὑπερανθρώπων ἐναντίον τοῦ Δόκτορος Φάουστ!

Βέβαια, ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο καταλαβαίνει ὅτι μιὰ τέτοια πράξι θὰ ἦταν προδοσία ἐκ μέρους τοῦ πρὸς τὴν Ἀνθρωπότητα, μὰ καὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀφήσῃ τὴν ἀγαπημένη του Ντιάνα καὶ τοὺς φίλους του Ὑπερανθρώπους νὰ χαθοῦν! Οἱ ὑπηρεσίες ποὺ ἔχουν προσφέρει στὴν Ἀνθρωπότητα εἶναι τόσο μεγάλες, ἔχουν σώσει τὸν κόσμον τόσες φορὲς ἀπὸ σίγουρη καταστροφή, ὥστε δὲν ἐπιτρέπεται νὰ διστάσῃ γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ!

Ἀπογειώνεται καὶ πετάει πάνω ἀπὸ τὴ ζούγκλα πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ μακρινοῦ θουνοῦ ὅπου εἶναι τὸ κρησφύγετο τοῦ Δόκτορος Φάουστ.

Πετάει ὄχι σὰν νικητὴς, ἀλλὰ σὰν νικημένος! Ὁχι σὰν θριαμβευτὴς, ἀλλὰ σὰν ἄνθρωπος ποὺ πηγαίνει νὰ παραδοθῇ!

Δὲν πηγαίνει ὅμως ἄοπλος καὶ ἀπροετοίμαστος. Ἐχει γίνῃ πάλι ἀόρατος καὶ τὰ πιστόλια του, τὸ δικό του καὶ τοῦ Φάουστ, εἶναι ἔτοιμα νὰ δράσουν!

Ἄν ὁ σατανικὸς γέρος ἀρνηθῇ νὰ τὸν βοηθήσῃ, ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι ἀποφασισμένος νὰ τὸν ἐξοντώσῃ ὅπως δὴποτε!

Φτάνει στὸ κρησφύγετο τοῦ Φάουστ καὶ προσγειώνεται.

‘Ο Φάουστ τραβάει
μερικές φορές τη
σκανδάλη.

Μιά απογοήτευσι τὸν περιμένει. ‘Ο μεγάλος θράχος ἔχει μετατοπιστῇ καὶ ἔχει φράξει τὸ στόμιο τῆς σπηλιᾶς!

Πῶς θὰ τὸν παραμερίση; Χρειάζεται γι’ αὐτὸ ἡ δύναμι τῶν Ὑπερανθρώπων! Βέβαια ὁ δαιμόνιος ‘Ελληνας μπορεῖ νὰ διεξάγῃ μὲ ἐπιτυχία τὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν Μαύρων Ὑπερανθρώπων καὶ τοῦ Φάουστ, μὰ ἡ δύναμι τοῦ σώματος του δὲν εἶναι ὑπερφυσική!

‘‘Αν ὅμως τὰ μπράτσα του δὲν εἶναι ὡς τὰ μπράτσα τῶν Ὑπερανθρώπων, τὰ ὅπλα του εἶναι ἀπείρως πιδ δυνατά.

Τραβάει τὸ «ἄτομικὸ» πιστόλι του καὶ πιέζει τὴ σκαν-

δάλη τῆς «ἄτομικῆς» ἐνεργείας, μὲ τὴν κἀνη στραμμένη πρὸς τὸν θράχο.

‘‘Ενα σφύριγμα ἀκούγεται καὶ ὁ θράχος μεταβάλλεται σιωπηλὰ σὲ σκόνη, πού σκορπίζεται γύρω.

Τὸ στόμιο τῆς σπηλιᾶς εἶναι ἐλεύθερο, ἀνοιχτό. ‘Ο ‘ΕΛ Γ κ ρ έ κ ο προχωρεῖ μὲ προφυλάξεις. Μπαίνει στὸν προθάλαμο, διασχίζει τὸ διάδρομο—ἀόρατος πάντα— καὶ φτάνει στὸ μέσα δωμάτιο.

‘Εκεῖ σταματᾷ κατάπληκτος, ἐνῶ στὴν καρδιά του λουλουδίζει πάλι ἡ ἐλπίδα.

‘Ο Σατούρ κι’ ἡ Σατούρνα βρίσκονται ἐκεῖ μέσα μαζί μὲ τὸν Δόκτορα Φάουστ!

‘Ο Φάουστ εἶναι πάντα κα-

θισμένος στη θέση του και στο χέρι του είναι ένα μεγάλο πιστόλι, στραμμένο προς τους Μαύρους. 'Υπερανθρώπους. Τὰ φρύδια του είναι ζαρωμένα και τὰ μάτια του σπιθίζουν σατανικά.

Οί Μαύροι 'Υπεράνθρωποι στέκονται μπροστά του χαμογελαστοί και ήρεμοι.

‘Ο Φάουστ λέει:

— “Αν δέν μου παραδώσετε άμέσως τὰ «πιόνια» θά σάς ρίξω ανάίσθητους με τὸ πιστόλι αὐτὸ καὶ θά σάς έξοντώσω έπειτα με δυνατές χημικὲς οὐσίες!

— Φάουστ, λέει ὁ Σατούρ σαρκαστικά, πέρασε πιά ὁ καιρὸς ποὺ ὑπακούαμε, ἐγὼ κι' ἡ Κόρη μου, στὶς διαταγές σου! Οἱ 'Υπεράνθρωποι, ἢ μάλλον τὰ «πιόνια» σου, ποὺ κλέψαμε ἀπὸ τὸν 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, εἶναι τώρα κρυμμένοι σὲ σίγουρο μέρος! Θά σοὺ τοὺς παραδώσουμε ἀν μᾶς δώσης μιὰ συσκευή ποὺ νὰ μᾶς κάνη ἀόρατους! Μπορεῖς νὰ μᾶς ρίξης ἀναίσθητους, μὰ ἴσως προλάβουμε νὰ έπιτεθοῦμε πρὶν τραθήξης τὴ σκανδάλη! Πάντως, θά χάσῃς τοὺς... ἀγαπητοὺς σου 'Υπερανθρώπους καὶ θά μείνης χωρὶς τὴν ἀπόλαυσι τῆς γλυκειᾶς έκδικήσεώς σου!

Γιὰ μερικὲς στιγμές, ὁ Δόκτωρ Φάουστ μένει σιωπηλὸς με τὸ πρόσωπο κατακόκκινο ἀπὸ λύσσα. Τὰ δόντια του τρίζουν καὶ τὰ μάτια του, πίσω ἀπὸ τὰ γυαλιά τους, ζητοῦν νὰ κεραυνοβολήσουν

τοὺς Μαύρους 'Υπερανθρώπους!

“Επειτα λέει με φωνὴ ὅπου πάλλει τὸ μῖσος:

— Καθὼς βλέπετε, ἄτιμοι προδότες τοῦ ἀφέντη σας, ἡ συσκευή ποὺ μ' έκανε ἀόρατο καὶ ποὺ ἦταν περασμένη σὰν ρολόι στὸ χέρι μου, εἶναι κατεστραμμένη! Τὴν τσάκισε ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο! Μπορῶ νὰ σᾶς προμηθεύσω μιὰ ἄλλη συσκευή, μὰ ὅχι τώρα ἀμέσως. Χρειάζομαι ὀρισμένα ὑλικά, ποὺ δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ. Δόστε μου τοὺς 'Υπερανθρώπους καὶ σᾶς ὑπόσχομαι...

‘Ο Σατούρ θάζει τὰ γέλια.

— Τὶς ξέρω τὶς ὑποσχέσεις σου, παλιόγερε!, γρυλλίζει. “Οχι! Θά μᾶς δώσης πρῶτα τὴ συσκευή, ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο ἀόρατο, κι' έπειτα θά σοὺ δώσουμε τὰ «πιόνια» σου!

‘Ο Κοντοστεύπης δρᾷ!

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ

βρίσκει τὴ στιγμή κατάλληλη νὰ έπέμβῃ. Τραβάει τὸ πιστόλι του καὶ πιέζει τρεῖς φορές τὴν τέταρτη σκανδάλη, στρέφοντας τὴν κάννη στὸ Σατούρ, στὴ Σατούρνα καὶ στὸν Φάουστ.

Οἱ τρεῖς μεγαλύτεροι έχθροὶ τῆς 'Ανθρωπότητος μαρμαρώνουν στὴ θέση τους, με τὸ κορμὶ παγωμένο!

‘Ο 'Ελληνας θάζει τὸ πιστόλι στὴ θήκη του καὶ πιέζει τὸ κουμπάκι τοῦ ρολι-

γιοῦ του. Τὸ κορμί του γίνε-
ται πάλι ὁρατό!

— Λογαριάζεστε κι' οἱ τρεῖς
χωρίς τὸν ξενοδόχο!, λέει ἡ-
ρεμα. Τοὺς Ὑπερανθρώπους
τοὺς θέλω ἐ γ ὦ! Καὶ θὰ
τοὺς πάρω, θέλετε δὲ θέλε-
τε! "Αν δὲ μοῦ τοὺς δώσετε,
θὰ μείνετε κι' οἱ τρεῖς γιὰ
πάντα στὴ στάσι αὐτῇ, παγώ
μένοι καὶ μαρμαρωμένοι!

Περνοῦν μερικὲς στιγμές.
Τὰ χεῖλη τοῦ Σατούρ σαλεύ-
ουν καὶ ἡ φωνὴ του λέει μὲ
δυσκολία:

— "Ατιμε Ἑλληνα! "Όταν
μιά μέρα θάλω τὰ χέρια μου
πάνω σου, θὰ θλασπημῆσης
τὴν ὥρα πού γεννήθηκες!

— "Αφισε τὰ μελοδραματι-
κὰ λόγια, Σατούρ! ἀπαντᾷ
ἡρεμα ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο
Εἶσαι στὴ διάθεσί μου! Στὴν
ἀπόλυτη διάθεσί μου, κι' ἐσὺ
κι' ἡ κόρη σου κι' ὁ σατανι-
κὸς αὐτὸς γέρος! Εἶναι λοι-
πὸν περιττὸ νὰ λές μεγάλα
λόγια! Τὸ μόνο πού σοῦ μέ-
νει εἶναι νὰ μοῦ παραδώσης
τοὺς φίλους μου!

— "Όχι, Σατούρ!, φωνάζει
ὁ Φάουστ. Μὴν τὸ κάνης αὐ-
τὸ καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νά...

Ὁ "Ελληνας τραβάει τὸ
πιστόλι του καὶ πιέζει πολλὲς
φορὲς τὴ σκανδάλη. "Ένα ἀ-
περίγραπτο κῦμα ψυχους τυ-
λίγει τὸν Φάουστ καὶ τὰ λό-
για παγώνουν στὸ λαρύγγι
του!

Ἡ Σατούρνα λέει:

— Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο! "Αν
σοῦ παραδώσουμε τὰ «πιό-
νια» θὰ μᾶς ἀπαλλάξης ἀπὸ

τὸ κρῦο αὐτὸ πού κρατᾷ ἀ-
σάλευτα τὰ κορμιά μας;

— Ναί!, ἀπαντᾷ ὁ "Ελλη-
νας. Ἀπὸ τὴ στιγμή ὅμως πού
τὰ κορμιά σας θὰ ἐλευθερω-
θοῦν, ὁ πόλεμος θὰ ξαναρχίσῃ
μεταξύ μας!

— Ἐν τάξει! Πάρε μας καὶ
κουβάλησέ μας ἔξω!

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, κατα-
βάλλοντας μεγάλες πύο-
σπάθειες, σηκώνει στοὺς ὤ-
μους του τὰ ἀσάλευτα κορμιά
τῶν Μαύρων Ὑπερανθρώπων,
καὶ θγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά πε-
τῶντας.

Ἀκολουθῶντας τὶς ὁδηγί-
ες τῆς Σατούρνας, προσγειώνε-
ται ἀπαλὰ μπροστὰ σὲ μιὰ με-
γάλη πέτρα καὶ ἀκουμπᾷ
χάμω τοὺς δυὸ αἰχμαλώτους
του.

— Σήκωσε τὴν πέτρα!, λέ-
ει ἡ Σατούρνα.

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, σπρώ-
χνοντας μ' ὀλὴ του τὴ δύνα-
μι, μετατοπίζει τὴν πέτρα.

Μιὰ τρύπα φανερῶνεται
καί, μέσα στὴν τρύπα, θρί-
σκονται... τὰ «πιόνια» τοῦ Φά-
ουστ, οἱ φίλοι τοῦ "Ελληνα
Ὑπερανθρώπου!

Κλαίγοντας σχεδὸν ἀπὸ χα-
ρά, ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο θγαί-
ζει τὰ «πιόνια» καὶ τὰ τοποθε-
τεῖ πάνω σ' ἓνα θράχχο, πὶὸ
πέτρα. Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη
του τὸ μπουκαλάκι, πού τοῦ
εἶχε δώσει ὁ Φάουστ, καὶ ἀλεί-
θει τὰ κορμιά τους.

Περιμένει μερικὲς στιγμές
μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτῃ ἀγωνία
καὶ μὲ τὴν ἀνάσα πιασμένη.

Ξαφνικά, τὰ κορμιά τῶν

συμπυκνωμένων φίλων του άρ χίζουν νά διαστέλλωνται και νά μεγαλώνουν! Μέσα σ' ένα λεπτό, ό 'Υπεράνθρωπος, ό Κεραυνός, ή "Ελσα, ή άγαπημένη του Ντιάνα, ό Κοντοστούπης κι' ό Τσιπιτσιπί, στέκονται μπροστά του ζωντανοί και γεροί και σώοι, όπως ήσαν πριν ό σατανικός γέρος τούς μεταβάλλει σε πιόνια.

Στέκονται μπροστά του και τόν κυττάζουν με εύγνωμοσύνη και θαυμασμό. Μά τά μάτια και ή σκέψη του 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο είναι στραμμένα στην 'Αστραπή. Η ψυχή του "Ελληνα είναι πλημμυρισμένη από άπερίγραπτη χαρά. Τό πρόσωπο του κοριτσιού λάμπει από άπέραντη λατρεία για τόν όμορφο, άνδροπρεπή, άτρόμητο και μεγαλυφυή "Ελληνα, πού έσωσε αύτήν και τούς δικούς της από τη φριχτότερη μοίρα!

Ό Κοντοστούπης άρχίζει πάλι τις... παλληκαριές:

— Όδηγήστε με στόν Φάουστ!, φωνάζει άπειλητικά φουσκώνοντας τό στήθος του και παίρνοντας τό πιό άγριο και πιό κωμικό ύφος. Θά τόν θάλω νά φάη τά... γυαλιά του! Άκούς έκει νά με κάνει...«πιόνι»! Νά κάνη «πιόνι» έμένα, τόν Κοντοστούπη, τόν πιό τρομερό... τόν πιό τρομερό... τόν πιό... "Άγιοι Πάντες! Άγιε Όνούφριε προστάτη μου! Σώστε με! Πεθαίνω!

Οί άλλοι γυρίζουν πρός τό μέρος πού κυττάζει ό Κοντοστούπης και βλέπουν τό Σατούρ και τη Σατούρνα, πού

έχουν συνέλθει στό μεταξύ άπό την άκινήσία, νά συσπειρώνονται έτοιμοι νά όρμήσουν!

Ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κάνει νά τραθήξη τό πιστόλι του, μά ό Κοντοστούπης, πού τόν έχει... άγκαλιάσει από την τρομάρα του, τόν έμποδίζει!

— Θε... Θεούλη μου!, τραυλίζει ό νάνος. Πεθαίνω! Πέθανε! "Ωχ ή καρδούλα μου! "Ωχ!

Τά χέρια του, καθώς καλεύουν σπασμωδικά, συναντούν τη λαθή ένός πιστολιού. Είναι τό πιστόλι του Φάουστ, πού ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο έχει στην τσέπη του.

Χωρίς νά καταλαβαίνει τί κάνει, ό Κοντοστούπης τραβάει τό πιστόλι, τό στρέφει πρός τούς Μαύρους Υπεράνθρωπους πού άπογειώνονται για νά έπιτεθούν και πιέζει τη σκανδάλη!

Ό Σατούρ κι' ή Σατούρνα άφήνουν ένα άνατριχιαστικό ούρλιαχτό πόνου και... μικραίνουν! Γίνονται δυό μικροσκοπικά «πιόνια» πού πέφτουν χάμα και μένουν άσάλευτα πάνω στη χλόη!

Ό Κοντοστούπης άνακτά τό θάρρος του.

— Ζήτω!, φωνάζει καμαρώνοντας σάν φουσκωμένος διάνος. Ζήτω μου! Ζήτω του μεγάλου Κοντοστούπη! Έκδικήθηκα! Έκανα «πιόνια», τούς τρομερούς Μαύρους Υπεράνθρωπους! Μπράβο μου!

Ό Τσιπιτσιπί γελάει κοροϊδευτικά.

— Μπράβο σου!, φωνάζει.

Χά, χά, χά! Νίκησες... κατά λάθος τὸν Σατοῦρ καὶ τὴ Σα τοῦρνα! Χαρά σὸ πρᾶγμα!..

Ὁ Κοντοστούπης γίνεται κατακόκκινος ἀπὸ θυμό.

— "Ατιμο παλιότερατάκι!, γρυλλίζει. Θά σὲ κάνω κι' ἐσένα «πιόνι» γιὰ νὰ σὲ μάθω νὰ φέρεσαι!

Γυρίζει γιὰ νὰ πυροβολήσῃ τὸν Τσιπιτσιπί, μὰ τὸ πιστόλι

μπλέκει στὰ κλαδιά ἐνὸς θάμνου καὶ ἡ σκανδάλῃ πιέζεται μὲ τὴν κάννη στραμμένη πρὸς τὸ στήθος τοῦ ἴδιου τοῦ Κοντοστούπη!

— "Ωχ!, οὐρλιάζει ὁ νάνος. Μ' ἔφαγες, καταραμένε Τσιπιτσιπί!

Καὶ μεταβάλλεται σὲ μικροσκοπικὸ «πιόνι» πού πέφτει χάμω!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ θάνατο Ἀστρίτη
 Αποκλειστικότης «Υπερανθρώπου». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΜΑΣ

Δ. ΒΑΣΣΑΜΑΚΗΝ, Βόλον: Ὁ τόμος ἐστάλλῃ. * ΤΑΚΗΝ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΝ, Χαλάνδρι: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ συγχαρητήριά σου. * Π. ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΝ, Χ. ΜΑΥΡΟΝ, Νικαίαν: Θά λάβετε τὸ ἐνθύμιο. * Κ. ΠΑΪΤΣΗΝ, Παγκράτι: Τὰ καλά σου λόγια μὲ ἐνθουσίασαν. * ΑΝΑΣΤ. ΤΣΙΚΑΝ, Ἰωάννινα: Εὐχαριστῶ. Ὁ τρομερὸς Κοντοστούπης σὲ ἀντιχαιρετάει! * Γ. ΤΟΥΣΙΑΝ, Ἀρταν: Πράγματι, ὁ Ἑλ Γ κ ρ ε κ ο ἔχει ἐνθουσιάσει τὰ Ἑλληνόπουλα. * Γ. ΓΚΙΟΥΖΕΝΗΝ, Παγκράτι: Θά πάρῃς τὸ ἐνθύμιο πού συμβολίζει τὴν ἀγάπῃ μου πρὸς ὅλα τὰ παιδιά. * ΗΛΙΑΝ καὶ ΙΩΑΚΕΙΜ ΠΟΥΛΥΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΝ, Ἀθήναι: Θά πάρετε κι' οἱ δύο τὸ ἐνθύμιο. * Δ. ΖΟΡΓΙΑΝΟΝ, Παγκράτι: Ὁ Κοντοστούπης τὸ πῆρε ἐπάνω του μὲ τὰ καλά σου λόγια! Θά δεῖρῃ, λέει, δέκα... γίγαντες γιὰ τὸ χατήρι σου! * Γ. ΔΙΑΜΑΝΤΑΚΟΥ, Ἀθήναι: Ὁ Σατοῦρ κι' ἡ Σατοῦρνα θά πεθάνουν στὸ τεῦχος 38. * ΕΥΣΤ. ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΝ, Ἀθήναι: Τὸ γεμάτο ἐνθουσιασμό γράμμα σου κολάκευσε καὶ ἱκανοποίησε, ὅσο λίγα ἄλλα, τὸν συγγραφέα τῶν Ὑπερανθρώπων καὶ τοῦ Ἑλ Γ κ ρ ε κ ο. Ἀστρίτη! * Γ. ΧΑΤΖΗΣΑΡΗΝ, Ἀθήναι: Τὸ τηλεγραφικὸ, ἀλλὰ καὶ αὐθόρμητο γράμμα σου μὲ συγκίνησε! * ΠΑΥΛΟΝ ΚΟΚΟΡΙΑΝ, Ἑσθῆκη: Τὰ θερμὰ λόγια σου δίνουν στὸν κ. Ἀ-

στρίτη κουράγιο γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργο του. * Ζ. ΠΑΝΤΑΖΟΓΛΟΥ, Καβάλα: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια σου. * Ι. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ, Ἡράκλειον: Τὸ γράμμα σου ἦταν χαριτωμένο. Δὲ θά παραλείψω νὰ σοῦ στείλω... κοφῆτα! * Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, Καβάλα: Ὁ κ. Θ. Ἀστρίτης σὲ εὐχαριστεῖ γιὰ τὸ γράμμα σου. * ΑΘ. ΘΕΟΧΑΡΗΝ, Ἑσθῆκη: Εὐχαριστῶ. Οἱ ὑποδείξεις σου θά ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν. * ΜΩΡΙΣ ΤΑΖΑΡΤΗΝ, Ἀθήναι: Εὐχαριστῶ. Νὰ προτιμᾷς τὰ μαθηματὰ σου καὶ νὰ ἔρχεται ἔπειτα ὁ «Υπερανθρώπος». * ΑΛ. ΠΕΡΑΝΤΩΝΑΚΗΝ, Κουπόνια: Τὸ ἐνθουσιώδες γράμμα σου εὐχαρίστησε ὅλους τοὺς ἥρωας τοῦ περιοδικοῦ, μὰ ἰδιαίτερα τὸν... Κοντοστούπη! * ΣΤΥΛ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΝ, Ἀθήναι: Θά πάρῃς τὸ ἐνθύμιο ἐσὺ κι' οἱ φίλοι σου! * Γ. ΜΩΡΑΝ, Ἑσθῆκη: Θά πάρῃς τὸ ἐνθύμιο. * ΧΡ. ΛΑΛΑΝ, Κολωνών: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ὄραϊο καὶ θερμὸ γράμμα σου. * Ν. ΚΩΝ. ΝΙΔΗΝ Αἰγάλεω: Ὁ κ. Ἀστρίτης σὲ εὐχαριστεῖ γιὰ τὰ φιλικὰ καὶ κολακευτικά λόγια σου. * Ν. ΠΑΠΑΠΟΥΛΥ ΜΕΞΟΥ, Ἀθήναι: Τὸ καλογραμμένο γράμμα σου ἦταν μιὰ ἠθικὴ ἀνταμοιβή γιὰ τὸν κ. Ἀστρίτη. Θά πάρῃς τὸ ἐνθύμιο. * ΕΜΜ. ΦΡΑΝΤΖΕ, Ν. Νιόσια: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ θερμὰ λόγια σου. * Κ. ΠΕΦΑΝΗΝ Ἀθήναι: Ὁ Ἑλ Γ κ ρ ε κ ο

είναι πράγματι ο μεγαλύτερος ήρωας του κόσμου! * Γ. ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ, Δ. ΛΟΥΡΙΔΑΝ, Αίγιον: Ευχαριστώ για το γράμμα σας, που ήταν από τα καλύτερα που έχω πάρει. * ΑΛ. και Γ. ΠΑΤΙΤΑΚΗΝ, Βοτανικόν: Τα υπιλιετικά σας ήσαν συγκινητικά. Ευχαριστώ. * ΓΕΡ. ΣΟΥΠΙΩΝΗΝ, Δραπετσώνα: 'Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο είναι ένα φωτεινό παράδειγμα για όλα τα 'Ελληνόπουλα, όπως γράφετε κι εσύ! * Δ. ΜΑΤΑΝΑΝ, Θεσ)νίκη: 'Ο θαυμασμός σου για τον κ. 'Αστρίτη τόν έκανε να ένθουσιαστή. Θά ήθελε κι' αυτός πολύ να σε γνωρίσει. * Ζ. ΤΣΙΚΛΑΝ, 'Αν Δαφνη: Θά πάρης το ένθυμο. * Ι. ΠΕΤΟΥΣΑΚΗΝ, Περιβόλια: 'Ο κ. 'Αστρίτης σε εύχαριστεί και σου υπόσχεται ότι το αγαπημένο σου περιοδικό δε θά πάψει ποτέ να εκδίδεται. * ΕΥΘ. ΚΩΤΣΟΠΟΥΛΟΝ, Κομοτινή: Είμαι υπερήφανος που έχω αναγνωστάς σαν έσένα. * ΣΤΕΛ. ΚΑΛΑΜΠΑΚΗΝ, Θεσ)νίκη: 'Ο κ. 'Αστρίτης σ' εύχαριστεί κι' αυτός για το γράμμα σου. * Γ. ΜΑΜΙΔΑΚΗΝ, Χανιά: Οι έπαινοί σου με ικανοποίησαν πολύ. * Σ. ΙΩΑΝΝΟΥ, Πειραιά: 'Αν όλοι οι αναγνωστές μου ήσαν σαν έσένα, δε θά ήθελα τίποτ' άλλο. * ΑΝΤ. ΛΟΥΛΟΥΔΗΝ, Θεσ)νίκη: Διαβίσατε τις εύχαριστίες σου στον κ. 'Αστρίτη. * Γ. ΜΑΝΤΖΑΚΟΝ, 'Αθηναί: 'Ο κ. 'Αστρίτης εύχαριστεί για τα συγχαρητήρια. * Γ. ΓΑΒΑΛΑΝ, 'Αθηναί: Ευχαριστώ για το γράμμα. Το ένθυμο αποστέλλεται δωρεάν. * ΣΟΦΙΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΥ ΠΟΥΛΟΥ, Καλλιθέα: 'Ο ένθουσιασμός σου για τον 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο είναι συγκινητικό. 'Ο Σατούρ κι' η Σατούρνα θα έξοντωθούν στο 38 τεύχος. * ΠΡ. ΚΟΥΛΟΥΜΑΝ, 'Αθηναί: Θά τό μάθης, αυτό στο 38 τεύχος. * Κ. ΣΤΑΜΑΤΑΚΗΝ, 'Αθηναί: Θά πάρης το ένθυμο. * Ι. ΠΑΠΑΤΑΣΙΑΡΧΗΝ, Ξυλόκασιον: Ευχαριστώ για την κάρτα. * Θ. ΠΡΟΥΣΑΕΑ, 'Αθηναί: Ευχαριστώ για τις εύχές. * Θ. ΠΑΥΛΟΥΛΟΝ, Κ. ΤΣΙΑΜΠΑΟΝ, Περίστερι: 'Ο κ. 'Αστρίτης σας εύχαριστεί για τα συγχαρητήρια και τις εύχές. Θά πάρете το ένθυμο. * Ν. ΣΩΓΡΑΦΑΚΗΝ, Λαμία: Οι ήρωες του περιοδικού εύχαριστούν για τα καλά λόγια. * Γ. ΓΚΟΒΟ-

ΣΔΗΝ, 'Ιωάννινα: 'Ο Κοντοστούτης σε εύχαριστεί και υπόσχεται να σε.. προστατεύη! Οι υποδείξεις σου θα ληφθούν όπ' όφιν. * ΠΟΛ. ΖΑΜΠΕΤΟΓΛΟΥ, Ν. Μουδανιά: Το όμορφο γράμμα σου εύχαρίστησε τον κ. 'Αστρίτη. 'Ο 'Υπεράνθρωπος' δε θά σταματήση ποτέ. * ΕΥΣΤΡ. ΚΑΛΟΥΔΗΝ, Ν. Μουδανιά: Το ένδιαφέρον σου για το περιοδικό είναι συγκινητικό. Διάβασε ότι γράφω στο προηγούμενο. * Ι. ΠΑΛΟΥΡΓΙΑΝ, Λεσδάειαν: Οι... ζητωκραυγές σου με συγκίνησαν! * Π. ΜΠΟΤΙΝΗΝ, Ν. Πεντέλη: Το γράμμα σου είναι ένα από τα πιο ένθουσιώδη που έχω πάρει. * Α. ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ, Κώ: Το πρώτο γράμμα σου θά χάθηκε, φαίνεται, στο ταχυδροχείο. Ευχαριστώ για τα λόγια σου. Θά πάρης το ένθυμο. * ΕΥΑΓΓ. ΙΛΑΡΙΔΗΝ, 'Ηράκλειον: Ευχαριστώ για τις εύχές. * Γ. ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗΝ, Ν. Μουδανιά: Το γράμμα σου ήταν όπερο. 'Ο Κοντοστούτης όμως... παρεξηγήθηκε! * Κ. ΠΑΛΑΧΑΚΗΝ, Θάσον: Θά πάρης το ένθυμο. * Ν. ΧΙΩΤΕΛΛΗΝ, Μυτιλήνη: 'Ο κ. 'Αστρίτης εύχαριστεί για τα θερμά σου συγχαρητήρια. * ΧΡ. ΦΡΕΔΙΑΝΑΚΗΝ, Χαλάνδρι: Ευχαριστώ για τις εύχές. 'Ο Κοντοστούτης θά σε... δειρή που τον παράλειψες! * Μ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΝ, 'Αριδαίαν: Τα τεύχη έστάλησαν με όπόλοιπο 3.500. * Θ. ΠΑΠΑΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ, Θεσσαλονίκη: Τα τεύχη έστάλησαν. * ΑΝ. ΕΛΠΙΓΑΝΗ, Θεσ)νίκη: Ευχαριστώ για τα καλά σου λόγια. Το τεύχος έστάλη. * ΗΛ. ΚΟΝΤΟΝ, Γ. ΤΣΕΛΙΚΗΝ, Πύλον: Ευχαριστώ για τα λόγια σας για τον 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Θά πάρете το ένθυμο. * Κ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΝ, Καλαμάς: Ευχαριστώ για το γράμμα. Οι υποδείξεις σου θα ληφθούν όπ' όφιν. * Γ. ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, Χαλκίδα: Το έξώφυλλο έστάλη. Στον πατέρα σου χαιρετίσματα. * Β. ΒΟΥΤΣΙΑΝ, Κέρκυρα: Ευχαριστώ για συγχαρητήρια και εύχές. * ΣΤΕΛ. ΚΩΤΣΑΚΗΝ, Λεσδάειαν: Θά πάρης το ένθυμο. Μετά τις γιορτές σε περιμένω. * Στρατιώτην ΑΘΑΝ. ΧΑΤΖΗΝ: Τα ένθουσιώδη λόγια σου με συγκίνησαν ιδιαίτερα γιατί προέρχονται από ένα υπερασπιστή της πατρίδος. * Γ. ΣΠΥΡΙΔΗΝ, Καθάλαν: Θά πάρης το ένθυμο. *

Ι. ΙΩΑΝΝΙΔΗΝ, "Εδεσαν: Εύχαριστώ για το θερμό γράμμα σου. * Π. ΔΟΥΛΓΕΡΙΔΗΝ, "Εδεσαν: 'Ο θαυμασμός για το περιοδικό και τον κ. 'Αστρίτη ήταν μια ψυχική ευχαρίστηση για μένα. 'Υποσχόμεθα να μη σε απογοητεύσουμε ποτέ. * Γ. ΚΑΤΟΙΚΑΛΙΔΗΝ, Δημήτρα Σερρών: Εύχαριστώ για τις ευχές. Θά πάρης το ένθυμιο. * ΣΟΦΙΑΝ ΣΤΑΜΑΤΟΥΔΑΚΗ, Χαλκίδα: Το γράμμα σου ικανοποίησε αφάνταστα τον κ. 'Αστρίτη. Εύχαριστώ πολύ. * ΣΠ. ΚΟΥΣΚΟΥΡΑΝ, Θεσσαλονίκη: Οί έπαινοί σου είναι ψυχική τροφή για μένα. Εύχαριστώ θερμά για τις ευχές. * ΘΡ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΝ, Λάρισα: Θά πάρης το ένθυμιο. * Γ. ΜΠΟΥΤΣΗΝ, Β. ΒΑ-

ΣΙΛΕΙΑΔΗΝ, 'Αμύνταιο: Εύχαριστώ για το καλογραμμένο γράμμα σας. Θά πάρετε το ένθυμιο. * Θ. ΦΑΡΑΝΤΑΤΟΝ, Κεφαλληνίαν: Θά πάρης κι' εσύ το ένθυμιο. * ΔΑΜ. ΛΙΟΣΗΝ, 'Ασπρόπυρον: Εύχαριστώ για τα συγχαρητήρια. * ΕΜ. ΦΩΤΙΟΥ, Σάμον: Θά πάρης το ένθυμιο. * ΑΓΓΕΛΟΝ και ΕΛΕΝΗΝ ΦΑΝΟΥ, 'Αρχοστόλι: Εύχαριστώ για τον ένθυσιασμό σας. Θά πάρετε το ένθυμιο. * ΣΠ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΑΚΟΝ, Σκάλα: Θά πάρης κι' εσύ το ένθυμιο. Εύχαριστώ για το θερμό γράμμα. * Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΝ, 'Αμαλιάδα: Το γράμμα σου ήταν από τα πιό ένθυσια. Θά πάρης το ένθυμιο.

Ο 'ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

'Αγαπητά μου 'Ελληνόπουλα,

Στο έρχόμενο τεύχος του αγαπημένου σας περιοδικού, πού θα κυκλοφορήση την έρχόμενη έβδομάδα, θά απολαύσετε μια από τις καλύτερες περιπέτειές μου!

Ο πόλεμός μου έναντίον του Σατούρ και της Σατούρνας παίρνει τέλος! Οί Μαύροι 'Υπεράνθρωποι του Κακού εξοντώνονται, αλλά το τέλος τους είναι τόσο θλιβερό, ώστε θά σ'ας φέρη δάκρυα στα μάτια! Στο έρχόμενο τεύχος, πού έχει τον τίτλο:

Πράσινος ΤΡΟΜΟΣ

'Ο Δόκτωρ Φάουστ κι' εγώ διεξάγουμε μια τρομακτική γιγαντομαχία, πού ζμοιά της δέν έχετε παρακολουθήσει άλλη φορά!

Ο πατριώτης σας
ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Έβδομαδιαίον Περιοδικόν
Ηρωϊκῶν Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανου Παλαιων
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμώνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:

Ἑτησία δραχ. 110.000

Ἑξάμηνος δραχ. 55.000

Συνδρομαὶ Ἐξωτερικοῦ:

Ἑτησία δολλάρια 7

Ἑξάμηνος δολλάρια 4

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ νόμῳ: Διευθυντής: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑ-
ΔΗΣ, Σφιγγός 38. Ἀρχισυντάκτης: ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ.
Θησεως 323. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΡΔΑΚΗΣ,
Πέτρας 29.

Ἀριθ. 37 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στὰ προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι
(Ἀνοικτὰ 8 1)2—1 καὶ 4 1)2
—7 πλὴν τοῦ ἀπογεύματος τοῦ
Σαββάτου).

Εμβάσματα καὶ ἐπιταγαί: Γεώρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγός 38
(Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἀριθμὸς τηλεφών. 36-373

Οἱ τόμοι τοῦ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ»

Α' (τεύχ. 1—8) — Β' (τεύχ. 9—16) — Γ' (τεύχ. 17—24)
καὶ Δ' (τεύχ. 25—32)

πωλοῦνται στὰ προσωρινὰ γραφεῖα μας
ΛΕΚΚΑ 23

ἀντὶ δραχ. 20.000 ἕκαστος

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΔΩΡΟ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ
ΕΝΑΣ ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ»

Φίλοι μου,

Ὅσοι δὲν προλάβετε νὰ στείλετε τὴ διεύθυνσί σας ἢ
δὲν πήρατε τὸ Ἑ ν θ ὁ μ ι ο (γιατὶ μὲ τὸ μεγάλο φόρτο
δουλειᾶς τοῦ ταχυδρομείου μπορεῖ νὰ παράπτεσαν μερικά
γράμματα ἢ Ἡμερολόγια τοῦ «Υπερανθρώπου») μπορεῖτε
νὰ στείλετε καὶ τώρα τὴ διεύθυνσί σας ἢ νὰ περάσετε ἀπὸ
τὰ γραφεῖα μας νὰ πάρετε τὸ ἡμερολόγιό σας.

Ἐπίσης μὴν παραλείψῃ κανεὶς νὰ πάρῃ μέρος στὴν Ἀ-
μ ι λ λ α Τ ι μ ῆ ς, ποὺ ἐκήρυξε στὸ προηγούμενο τεύ-
χος ὁ ἀγαπημένος σας Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο: Διαβάστε λε-
πτομέρειες στὸ προηγούμενο τεύχος.

Δικός σας
Θ. ΑΣΤΡΙΤΗΣ

